

REPUBLIKA HRVATSKA
OPĆINSKI SUD U PULI-POLA
Kranjčevićeva 8,52100 Pula-Pola

Poslovni broj P-1559/2019-41

U I M E R E P U B L I K E H R V A T S K E

P R E S U D A

Općinski sud u Puli - Pola po sucu tog suda Andrijani Modrušan, kao sucu pojedincu u pravnoj stvari tužiteljice BARBARE BOŽAC iz Pule, Trščanska 7, OIB: 91392829005, koju zastupa punomoćnica Tea Tončić, odvjetnica u Puli, protiv tuženika RAIFFEISENBANK AUSTRIA d.d., Petrinjska 59, Zagreb, OIB: 53056966535, koju zastupaju punomoćnici iz ZOU Poldan i dr. iz Rijeke, radi isplate i dr., nakon zaključene glavne rasprave održane 27. kolovoza 2026., održane u prisutnosti punomoćnice tužiteljice i odvjetničke vježbenice u uredu punomoćnika tuženika, 12. listopada 2026. objavio i

p r e s u d i o j e

I Prihvaća se dio osnovnog i dio drugog eventualno kumuliranog tužbenog zahtjeva koji glase:

"I. Utvrđuje se ništetnom odredba o isključivoj mjesnoj nadležnost sadržana u čl.13. Ugovora o kreditu broj 118-50-4118907 kojeg su tužiteljica kao korisnik kredita i tuženik kao kreditor sklopili dana 21.05.2007.god. a koja glasi:

« U slučaju spora nadležan je sud u mjestu sjedišta Kreditora. »

Utvrđuje se ništetnom odredba o jednostranoj promjeni kamatne stope sadržana u odredbi čl.2. i čl.8. Ugovora o kreditu broj 118-50-4118907 kojeg su tužiteljica kao korisnik kredita i tuženik kao kreditor sklopili dana 21.05.2007. god., a koje glase:

čl.2. «... u skladu s Odlukom o kamatnim stopama Kreditora. »

čl.8. « ... u skladu s Odlukom o kamatnim stopama Kreditora...»

pa stoga navedene odredbe ugovora kao i sve kasnije izmjene te odluke ne proizvode nikakve pravne učinke između ugovornih strana.

Utvrđuju se ništetnim odredbe o nepoštenom ugovaranju valutne klauzule švicarskog franka sadržane u Ugovora o kreditu broj 118-50-4118907 kojeg su tužiteljica kao korisnik kredita i tuženik kao kreditor sklopili dana 21.05.2007. godine, a kojima se glavnica i anuiteti kredita vežu za valutu švicarskog franka, i to u odredbi čl.1. koja glasi:

« ... na dan korištenja kredita. »,

u odredbi čl.7. koje glase:

« ... po srednjem tečaju Kreditora za CHF, važećem na dan dospijeca... »

« Uplate po kreditu valutiraju se s datumom odobrenja računa banke.»

pa stoga navedene odredbe ugovora kao i sve kasnije izmjene te odluke ne proizvode nikakve pravne učinke između ugovornih strana."

II. Nalaže se tuženiku da tužitelju u roku od 15 dana isplati iznos od 3.136,56 EUR zajedno sa zateznom kamatom koja teče od 22. kolovoza 2026. pa do isplate po stopi koja se određuje za svako polugodište, uvećanjem referentne stope za tri postotna poena, pri čemu se za prvo polugodište primjenjuje referentna stopa koja je na snazi na dan 1. siječnja, a za drugo polugodište referentna stopa koja je na snazi na dan 1. srpnja."

II Odbija se kao neosnovan dio osnovnog tužbenog zahtjeva i dio eventualno kumuliranog tužbenog zahtjeva koji glase:

"I. Utvrđuje se da je Dodatak br. I. Ugovoru o kreditu br. 118-50-4118907 kojeg su sklopili tužiteljica kao korisnik kredita i tuženik kao kreditor dana 25.05.2012. godine nepostojeći, odnosno da nije nastao i da je bez pravnog učinka.

II. Utvrđuje se da je Dodatak broj KONV-01/2016 Ugovoru o kreditu br. 118-50-4118907 kojeg su sklopili tužiteljica kao korisnik kredita i tuženik kao kreditor dana 29.01.2016. godine nepostojeći, odnosno da nije nastao i da je bez pravnog učinka.

III. Utvrđuje se ništetnim Dodatak br. I. Ugovoru o kreditu br. 118-50-4118907 kojeg su sklopili tužiteljica kao korisnik kredita i tuženik kao kreditor dana 25.05.2012. godine.

IV. Utvrđuje se ništetnim Dodatak broj KONV-01/2016 Ugovoru o kreditu br. 118-50-4118907 kojeg su sklopili tužiteljica kao korisnik kredita i tuženik kao kreditor zaključili dana 29.01.2016. godine.

V. Nalaže se tuženiku Raiffeisenbank Austria d.d. Zagreb, Petrinjska 59, OIB: 53056966535, da tužiteljici BARBARI BOŽAC iz Pule, Tršćanska ulica 7, OIB: 91392829005, isplati iznos od na ime preplaćene kamate isplati iznos 1.300,76 eura zajedno sa zakonskim zateznim kamatama koje teku:

na iznos od 17,93 € od 01.12.2007. do isplate
na iznos od 17,83 € od 01.01.2008. do isplate
na iznos od 18,16 € od 01.02.2008. do isplate
na iznos od 18,34 € od 01.03.2008. do isplate
na iznos od 18,64 € od 01.04.2008. do isplate
na iznos od 18,18 € od 01.05.2008. do isplate
na iznos od 36,25 € od 12.06.2008. do isplate
na iznos od 36,70 € od 26.07.2008. do isplate
na iznos od 36,04 € od 01.08.2008. do isplate
na iznos od 36,08 € od 01.09.2008. do isplate
na iznos od 36,47 € od 01.10.2008. do isplate
na iznos od 39,44 € od 14.11.2008. do isplate
na iznos od 37,45 € od 14.12.2008. do isplate
na iznos od 39,98 € od 14.01.2009. do isplate
na iznos od 40,36 € od 13.02.2009. do isplate
na iznos od 40,54 € od 19.03.2009. do isplate
na iznos od 40,06 € od 19.04.2009. do isplate
na iznos od 40,15 € od 27.05.2009. do isplate
na iznos od 39,41 € od 17.06.2009. do isplate
na iznos od 38,86 € od 17.07.2009. do isplate
na iznos od 39,01 € od 13.08.2009. do isplate
na iznos od 39,30 € od 24.09.2009. do isplate
na iznos od 39,27 € od 18.10.2009. do isplate

na iznos od 38,98 € od 12.11.2009. do isplate
na iznos od 39,52 € od 13.12.2009. do isplate
na iznos od 39,96 € od 14.01.2010. do isplate
na iznos od 40,58 € od 17.02.2010. do isplate
na iznos od 40,44 € od 19.03.2010. do isplate
na iznos od 41,28 € od 30.04.2010. do isplate
na iznos od 41,12 € od 15.05.2010. do isplate
na iznos od 41,44 € od 11.07.2010. do isplate
na iznos od 41,14 € od 13.07.2010. do isplate
na iznos od 43,58 € od 11.08.2010. do isplate
na iznos od 4,67 € od 10.09.2010. do isplate
na iznos od 4,61 € od 16.10.2010. do isplate
na iznos od 4,52 € od 19.11.2010. do isplate
na iznos od 4,72 € od 25.12.2010. do isplate
na iznos od 4,98 € od 15.01.2011. do isplate
na iznos od 4,80 € od 16.02.2011. do isplate
na iznos od 4,86 € od 17.03.2011. do isplate
na iznos od 4,78 € od 15.04.2011. do isplate
na iznos od 4,79 € od 15.05.2011. do isplate
na iznos od 5,14 € od 12.06.2011. do isplate
na iznos od 5,18 € od 15.07.2011. do isplate
na iznos od 5,47 € od 09.09.2011. do isplate
na iznos od 5,32 € od 09.09.2011. do isplate
na iznos od 5,16 € od 15.11.2011. do isplate
na iznos od 5,14 € od 15.12.2011. do isplate
na iznos od 5,13 € od 17.01.2012. do isplate
na iznos od 5,20 € od 16.02.2012. do isplate
na iznos od 5,27 € od 15.03.2012. do isplate
na iznos od 2,52 € od 14.02.2014. do isplate
na iznos od 2,53 € od 22.03.2014. do isplate
na iznos od 2,53 € od 21.05.2014. do isplate
na iznos od 2,51 € od 21.05.2014. do isplate
na iznos od 2,50 € od 17.07.2014. do isplate
na iznos od 2,50 € od 01.08.2014. do isplate
na iznos od 2,53 € od 23.09.2014. do isplate
na iznos od 2,54 € od 23.09.2014. do isplate
na iznos od 2,54 € od 02.12.2014. do isplate
na iznos od 2,56 € od 29.01.2015. do isplate
na iznos od 2,57 € od 10.03.2015. do isplate
na iznos od 2,56 € od 22.05.2015. do isplate
na iznos od 2,57 € od 08.08.2015. do isplate
na iznos od 2,57 € od 12.09.2015. do isplate
po stopi od 15% godišnje propisanoj Uredbom Vlade Republike Hrvatske o
visini stope zatezne kamate za period do 31.12.2007.god. (NN 72/02), za period od
01.01.2008.god. do 31.07.2015.god. po eskontnoj stopi Hrvatske narodne banke koja
je vrijedila zadnjeg dana polugodišta koje je prethodilo tekućem polugodištu uvećanoj
za 5 postotnih poena (NN 35/05), od 01.08.2015. godine pa do 31.12.2022.god. po
stopi propisanoj čl. 29. st. 2. Zakona o obveznim odnosima,
koja se određuje, za svako polugodište, uvećanjem prosječne kamatne stope
na stanja kredita odobrenih na razdoblje dulje od godine dana nefinancijskim

trgovačkim društvima izračunate za referentno razdoblje koje prethodi tekućem polugodištu za tri postotna poena, a od 01.01.2023.god. do isplate po stopi koja se određuje za svako polugodište uvećanjem kamatne stope koju je Europska središnjabanka primijenila na sve posljednje glavne operacije refinanciranja koje je obavila prije prvog kalendarskog dana tekućeg polugodišta za tri postotna poena, u roku od 15 dana.

VI. Nalaže se tuženiku Raiffeisenbank Austria d.d. Zagreb, Petrinjska 59, OIB: 53056966535, da tužiteljici BARBARI BOŽAC iz Pule, Tršćanska ulica 7, OIB: 91392829005, na ime preplaćene valute isplati iznos 5.866,48 eura zajedno sa zakonskim zateznim kamatama koje teku:

- na iznos od 0,51 € od 01.08.2007. do isplate
- na iznos od 2,16 € od 01.09.2007. do isplate
- na iznos od 0,51 € od 01.12.2007. do isplate
- na iznos od 4,54 € od 01.02.2008. do isplate
- na iznos od 7,66 € od 01.03.2008. do isplate
- na iznos od 12,99 € od 01.04.2008. do isplate
- na iznos od 4,97 € od 01.05.2008. do isplate
- na iznos od 1,80 € od 12.06.2008. do isplate
- na iznos od 5,71 € od 26.07.2008. do isplate
- na iznos od 0,26 € od 01.09.2008. do isplate
- na iznos od 3,66 € od 01.10.2008. do isplate
- na iznos od 29,39 € od 14.11.2008. do isplate
- na iznos od 12,15 € od 14.12.2008. do isplate
- na iznos od 34,07 € od 14.01.2009. do isplate
- na iznos od 37,43 € od 13.02.2009. do isplate
- na iznos od 38,96 € od 19.03.2009. do isplate
- na iznos od 34,76 € od 19.04.2009. do isplate
- na iznos od 35,56 € od 27.05.2009. do isplate
- na iznos od 29,15 € od 17.06.2009. do isplate
- na iznos od 24,42 € od 17.07.2009. do isplate
- na iznos od 25,68 € od 13.08.2009. do isplate
- na iznos od 28,17 € od 24.09.2009. do isplate
- na iznos od 27,95 € od 18.10.2009. do isplate
- na iznos od 25,44 € od 12.11.2009. do isplate
- na iznos od 30,16 € od 13.12.2009. do isplate
- na iznos od 33,95 € od 14.01.2010. do isplate
- na iznos od 39,33 € od 17.02.2010. do isplate
- na iznos od 38,10 € od 19.03.2010. do isplate
- na iznos od 45,41 € od 30.04.2010. do isplate
- na iznos od 44,02 € od 15.05.2010. do isplate
- na iznos od 46,72 € od 11.07.2010. do isplate
- na iznos od 70,12 € od 13.07.2010. do isplate
- na iznos od 65,30 € od 11.08.2010. do isplate
- na iznos od 80,02 € od 10.09.2010. do isplate
- na iznos od 74,93 € od 16.10.2010. do isplate
- na iznos od 66,76 € od 19.11.2010. do isplate
- na iznos od 84,01 € od 25.12.2010. do isplate
- na iznos od 105,96 € od 15.01.2011. do isplate
- na iznos od 90,41 € od 16.02.2011. do isplate
- na iznos od 95,87 € od 17.03.2011. do isplate

na iznos od 88,93 € od 15.04.2011. do isplate
na iznos od 90,18 € od 15.05.2011. do isplate
na iznos od 119,60 € od 12.06.2011. do isplate
na iznos od 122,47 € od 15.07.2011. do isplate
na iznos od 147,05 € od 09.09.2011. do isplate
na iznos od 134,42 € od 09.09.2011. do isplate
na iznos od 120,60 € od 15.11.2011. do isplate
na iznos od 119,12 € od 15.12.2011. do isplate
na iznos od 118,05 € od 17.01.2012. do isplate
na iznos od 124,64 € od 16.02.2012. do isplate
na iznos od 130,39 € od 15.03.2012. do isplate
na iznos od 131,16 € od 12.04.2012. do isplate
na iznos od 127,19 € od 12.04.2012. do isplate
na iznos od 129,87 € od 30.05.2012. do isplate
na iznos od 122,33 € od 18.07.2013. do isplate
na iznos od 122,04 € od 13.08.2013. do isplate
na iznos od 124,80 € od 14.08.2013. do isplate
na iznos od 129,22 € od 18.09.2013. do isplate
na iznos od 135,34 € od 23.11.2013. do isplate
na iznos od 132,18 € od 23.11.2013. do isplate
na iznos od 134,42 € od 16.01.2014. do isplate
na iznos od 136,95 € od 12.02.2014. do isplate
na iznos od 116,88 € od 14.02.2014. do isplate
na iznos od 119,69 € od 21.03.2014. do isplate
na iznos od 118,77 € od 21.05.2014. do isplate
na iznos od 115,66 € od 21.05.2014. do isplate
na iznos od 114,66 € od 17.07.2014. do isplate
na iznos od 115,11 € od 01.08.2014. do isplate
na iznos od 118,64 € od 23.09.2014. do isplate
na iznos od 121,61 € od 23.09.2014. do isplate
na iznos od 121,00 € od 02.12.2014. do isplate
na iznos od 123,57 € od 29.01.2015. do isplate
na iznos od 125,31 € od 10.03.2015. do isplate
na iznos od 124,28 € od 22.05.2015. do isplate
na iznos od 125,69 € od 08.08.2015. do isplate
na iznos od 125,69 € od 12.09.2015. do isplate

po stopi od 15% godišnje propisanoj Uredbom Vlade Republike Hrvatske o visini stope zatezne kamate za period do 31.12.2007.god. (NN 72/02), za period od 01.01.2008.god. do 31.07.2015.god. po eskontnoj stopi Hrvatske narodne banke koja je vrijedila zadnjeg dana polugodišta koje je prethodilo tekućem polugodištu uvećanoj za 5 postotnih poena (NN 35/05), od 01.08.2015. godine pa do 31.12.2022.god. po stopi propisanoj čl. 29. st. 2. Zakona o obveznim odnosima, koja se određuje, za svako polugodište, uvećanjem prosječne kamatne stope na stanja kredita odobrenih na razdoblje dulje od godine dana nefinancijskim trgovačkim društvima izračunate za referentno razdoblje koje prethodi tekućem polugodištu za tri postotna poena, a od 01.01.2023.god. do isplate po stopi koja se određuje za svako polugodište uvećanjem kamatne stope koju je Europska središnja banka primijenila na sve posljednje glavne operacije refinanciranja koje je obavila prije prvog kalendarskog dana tekućeg polugodišta za tri postotna poena, u roku od 15 dana.

VII. Nalaže se tuženiku Raiffeisenbank Austria d.d. Zagreb, Petrinjska 59, OIB: 53056966535, da tužiteljici BARBARI BOŽAC iz Pule, Trščanska ulica 7, OIB: 91392829005, isplati iznos od 4.596,12 eur na ime razlike glavnice, te iznos od 1.496,66 eura na ime utvrđenog manjka, zajedno sa zakonskim zateznim kamatama koje teku od 01.10.2015. godine pa do konačne isplate po stopi propisanoj čl. 29. st. 2. Zakona o obveznim odnosima, koja se određuje, za svako polugodište, uvećanjem prosječne kamatne stope na stanja kredita odobrenih na razdoblje dulje od godine dana nefinancijskim trgovačkim društvima izračunate za referentno razdoblje koje prethodi tekućem polugodištu za tri postotna poena od 01.08.2015. godine pa do 31.12.2022.god., a od 01.01.2023.god. do isplate po stopi koja se određuje za svako polugodište uvećanjem kamatne stope koju je Europska središnja banka primijenila na sve posljednje glavne operacije refinanciranja koje je obavila prije prvog kalendarskog dana tekućeg polugodišta za tri postotna poena, u roku od 15 dana.

VIII. Nalaže se tuženiku da tužiteljici, u roku od 15 dana isplati zateznu kamatu na iznos od 3.136,56 EUR koja teče od 1. listopada 2015. pa do 21. kolovoza 2026. po stopi propisanoj čl.29. st.2. ZOO-a koja se određuje, za svako polugodište, uvećanjem prosječne kamatne stope na stanja kredita odobrenih na razdoblje dulje od godine dana nefinancijskim trgovačkim društvima izračunate za referentno razdoblje koje prethodi tekućem polugodištu za tri postotna poena, a od 01.01.2023. do isplate po stopi koja se određuje za svako polugodište uvećanjem kamatne stope koju je Europska središnja banka primijenila na sve posljednje glavne operacije refinanciranja koje je obavila prije prvog kalendarskog dana tekućeg polugodišta za tri postotna poena, u roku od 15 dana."

III Svaka stranka snosit će svoj parnični trošak.

Obrazloženje

1. Tužitelj u tužbi navodi kako je 27. listopada 2005. kao korisnik kredita s tuženikom kao kreditorom sklopio Ugovor o kreditu broj 9010799154, kojim ugovorom mu je tuženik odobrio kredit u kunskoj protuvrijednosti iznosa od 96.610,22 CHF za kupnju stambenog objekta.

1.2. Tužitelj i tuženik zaključili su 11. prosinca 2015. Dodatak Ugovoru o kreditu broj 9010799154 kojim je regulirana konverzija kredita denominiranog u kunama s valutnom klauzulom u CHF u kredit denominiran u kunama s valutnom klauzulom u EUR-o.

1.3. Ugovor o kreditu da sadrži odredbu o promjenjivoj kamatnoj stopi, a koja kamatna stopa da je promjenjiva sukladno odluci banke-tuženika. U vrijeme zaključenja ugovora tužiteljica i tuženik da nisu pojedinačno pregovarali o promjenjivoj kamatnoj stopi, te da ugovorom nisu utvrđeni egzaktni parametri i metode izračuna tih parametara koji utječu na odluku o promjeni stope ugovorene kamate. Od početka otplate kredita pa nadalje kamatna stopa da se u nekoliko navrata povećavala što da je imalo za posljedicu povećanje mjesečnih anuiteta.

1.4. Presudom Trgovačkog suda u Zagrebu posł.br. P-1401/2012 potvrđena odlukom Visokog trgovačkog suda RH posł.br. PŽ-7129/13 od 13. lipnja 2014. u dijelu koji se odnosi na promjenjivu ugovorenu kamatnu stopu, utvrđeno je da je tuženik povrijedio kolektivne interese i prava potrošača, korisnika kredita, zaključujući ugovore o kreditima koristeći u njima ništetne i nepoštene ugovorne odredbe na način daje ugovorena redovna kamatna stopa koja je tijekom postojanja obveze po ugovorima o kreditima promjenjiva u skladu s jednostranom odlukom banke, a da

prije i u vrijeme zaključenja ugovora korisnici kreditnih usluga kao potrošači nisu pojedinačno pregovarali i ugovorom utvrdili egzaktnne parametre i metodu izračuna tih parametara koji utječu na odluku o promjeni stope ugovorene kamate, što je imalo za posljedicu neravnotežu u pravima i obvezama ugovornih strana a sve na štetu potrošača.

1.5. Navedenom odlukom da je pravomoćno utvrđeno da je u ugovorima o kreditu nišetna odredba o redovnoj kamatnoj stopi ukoliko je ista promjenjiva prema jednostranoj odluci banke. Obzirom da je predmetnim ugovorom o kreditu ugovoreno da se promjena redovne kamatne stope utvrđuje Odlukom banke, o čemu da se u vrijeme zaključenja ugovora nije pojedinačno pregovaralo te ugovorom nisu utvrđeni egzaktni parametri i metode izračuna tih parametara koji utječu na odluku o promjeni stope ugovorene kamate, shodno pravomoćnoj presudi Trgovačkog suda u Zagrebu posl.br. P-1401/2012, tužiteljica predlaže da se u predmetnom ugovoru o kreditu utvrde nišetnim odredbe temeljem kojih se promjena kamatne stope vršila jednostranom odlukom banke. Obzirom je nišetna odredba o promjenjivoj kamatnoj stopi temeljem jednostrane odluke banke sa učinkom ex tunc, to su bez pravnog učinka i sve odluke banke — tuženika o promjeni kamatne stope donesene tijekom trajanja kredita sa istim pravnim učinkom.

1.6. Ugovor o kreditu da je sadržavao nepoštenu i nišetnu odredbu – valutnu klauzulu u švicarskim francima, odnosno odredbu kojom je ugovoreno da se glavnica kredita i ugovorene kamate vežu za tečaj švicarskog franka (čl.7.). Temeljem ugovora o kreditu banka je odobrila korisniku (tužitelju) kredit u kunskoj protuvrijednosti iznosa od 96.610,22 CHF-a prema srednjem tečaju za CHF tečajne liste Banke važećem na dan korištenja. Ugovorom je ugovoreno da se kredit otplaćuje u jednakim mjesečnim anuitetima u kunskoj protuvrijednosti po srednjem tečaju za CHF kreditora važećem na dan plaćanja, a sve prema otplatnoj tablici. U vrijeme zaključenja ugovora, prilikom ugovaranja valutne klauzule u švicarskim francima, tuženik je propustio tužitelja u cijelosti informirati o svim parametrima bitnim za donošenje valjane odluke utemeljene na potpunoj obavijesti i informiranosti, kao i o mogućim posljedicama uslijed promjene tečaja valute za koju je ugovor o kreditu vezan, što je za posljedicu imalo neravnotežu u pravima i obvezama ugovornih strana. Od početka otplate kredita pa nadalje tečaj švicarskog franka stalno se mijenjao i to na način da se povećavao, što da je imalo za posljedicu povećanje mjesečnih anuiteta tužitelja.

1.7. Presudom Trgovačkog suda u Zagrebu posl.br. P-1401/2012 potvrđena odlukom Visokog trgovačkog suda RH posl.br. PŽ-6632/17 od 14.06.2018.god., pravomoćno je utvrđeno da su tužene banke povrijedile kolektivne interese i prava potrošača, korisnika kredita, zaključujući ugovore o kreditima koristeći u njima nepoštene ugovorne odredbe na način da je ugovorena valuta uz koju je vezana glavnica švicarski franak, a da prije i u vrijeme zaključenja ugovora banke kao trgovci nisu potrošače u cijelosti informirali o svim potrebnim parametrima bitnim za donošenje valjane odluke utemeljene na potpunoj obavijesti, što je imalo za posljedicu neravnotežu u pravima i obvezama ugovornih strana a sve na štetu potrošača, pa su takve odredbe ugovora nišetne. Dakle, navedenom odlukom da je pravomoćno utvrđeno da je u ugovorima o kreditu nišetna ugovorna odredba kojom se glavnica kredita veže za valutu švicarskog franka, obzirom banke nisu informirale potrošače o riziku koji sa sobom povlači valutna klauzula kojom se glavnica kredita veže za valutu švicarskog franka. Obzirom se predmetnim ugovorom o kreditu glavnica kredita veže za valutu švicarskog franka, a tužiteljica kao potrošač u trenutku sklapanja ugovora nije bila informirana o riziku koji sa sobom povlači valutna klauzula kojom se glavnica kredita veže za valutu švicarskog franka, shodno

pravomoćnoj presudi Trgovačkog suda u Zagrebu post.br. P-1401/2012, tužiteljica predlaže da se u predmetnom ugovoru o kreditu utvrde ništetnim odredbe ugovora o kreditu kojima se glavnica i anuiteti kredita vežu za tečaj valute švicarskog franka.

1.8. Tužitelj ističe kako činjenica da je u konkretnoj pravnoj situaciji sklopljen Dodatak ugovoru o kreditu kojim je provedena konverzija nije od utjecaja na njegovo pravo da potražuje preplatu po osnovi nepoštenih i ništetnih ugovornih odredbi osnovnog Ugovora. Pri tome ukazuje na odredbu čl.41. st.1. Zakona o zaštiti potrošača kojim je propisano da se potrošač ne može odreći niti mu se mogu ograničiti prava koja ima na temelju ovog Zakona ili na temelju drugih zakona koji štite prava potrošača. Iz toga proizlazi da se potrošači ne mogu odreći svojih prava na utvrđenje ništetnosti temeljem nepošteno utvrđenih ugovornih odredbi jer je ništetnost propisana kao posljedica nepoštenih ugovornih odredbi prema čl. 55. ZZP-a. Konverzijom kredita da nije ostvarena potpuna restitucija tužitelja obzirom da je CHF valutna klauzula ništetna od samog početka (ex tunc), te ista u trenutku konverzije nije uopće postojala. Navedena činjenica da nije uzeta u obzir prilikom konverzije kredita, odnosno da je u izračun konverzije banka stavila svako povećanje tečaja CHF valute (a koja valuta je naknadno utvrđena nepoštenom i ništetnom), što svakako utječe na potpunu restituciju tužitelja. Stoga, zbog nepoštenih i ništetnih ugovornih odredbi u razdoblju od sklapanja osnovnog ugovora pa do sklapanja Dodatka dolazi do preplate po predmetnom kreditu, kao i do razlike između glavnica na dan konverzije. Navedeno pravo tužitelj crpi temeljem Zakona o zaštiti potrošača i Zakona o obveznim odnosima, i tužitelj se tog prava nije odrekao sklapanjem Dodatka.

1.9. Sve opisane odredbe ugovora o promjenjivoj kamatnoj stopi i o valutnoj klauzuli protivne su kogentnim odredbama čl. 81. i 82. Zakona o zaštiti potrošača (Narodne novine, br. 96/2003), koji je bio na snazi u vrijeme sklapanja ugovora, s time da je posljedica nepoštenosti ugovorne odredbe njezina ništetnost (čl. 87. Zakona o zaštiti potrošača). Sukladno odredbi čl. 323. Zakona o obveznim odnosima ništetnost ugovornih odredbi ima za posljedicu obvezu ugovorne strane da vrati drugoj strani sve što je na temelju takvih ništetnih odredbi primila. Prema mišljenju tužiteljice u konkretnom slučaju radi utvrđenja visine preplaćenog iznosa treba se primijeniti srednji tečaj švicarskog franka koji je na dan sklapanja predmetnog ugovora bio važeći prema tečajnoj listi banke.

1.10. Tužiteljica je nakon zaprimanja nalaza i mišljenja vještaka, podneskom od 22. kolovoza 2026. preinacila tužbeni zahtjev na način da je istaknula i eventualno za isplatu uglavničenog iznosa zateznih kamata obračunatih od dana plaćanja do 30. rujna 2015. na pojedinačne iznose preplate po osnovu ništetnih odredbi o kamati i valuti u ukupnom iznosu od 3.136,56 EUR.

1.11. U konačnici tužiteljica glavnim zahtjevom traži utvrđenje da su ugovorne odredbe koje se odnose na valutu CHF i promjenjivu kamatu ništetne te isplatu iznosa od 5.866,48 EUR s osnova preplaćenog tečaja i 1.300,76 EUR na ime preplaćene kamate, sve zajedno sa zateznim kamatama tekućim od plaćanja svakog pojedinog anuiteta do isplate, kao i isplatu 4.596,12 EUR na ime razlike u glavnici. Osim navedenog tužiteljica traži utvrđenje da je Dodatak br. I. Ugovoru o kreditu br. 118-50-4118907 kojeg su sklopili tužiteljica kao korisnik kredita i tuženik kao kreditor dana 25.05.2012. godine nepostojeći, odnosno da nije nastao i da je bez pravnog učinka, podredno ukoliko sud to ne prihvati traži utvrđenje ništetnim Dodatka br. I. Ugovoru o kreditu br. 118-50-4118907 kojeg su sklopili tužiteljica kao korisnik kredita i tuženik kao kreditor dana 25.05.2012. godine. Zatim traži utvrđenje da je Dodatak broj KONV-01/2016 Ugovoru o kreditu br. 118-50-4118907 kojeg su sklopili tužiteljica

kao korisnik kredita i tuženik kao kreditor dana 29.01.2016. godine nepostojeći, odnosno da nije nastao i da je bez pravnog učinka, podredno ukoliko sud to ne prihvati traži utvrđenje ništetnim Dodatka broj KONV-01/2016 Ugovoru o kreditu br. 118-50-4118907 kojeg su sklopili tužiteljica kao korisnik kredita i tuženik kao kreditor zaključili dana 29.01.2016. godine.

2. Tuženik u odgovoru na tužbu cijelosti osporava tužbu i tužbeni zahtjev kao neosnovan. Ne osporava činjenicu da su, tužiteljica kao sudužnik i Darko Božac zaključili 21. svibnja 2007. Ugovor o kreditu: 118-50-4118907, a koji je 22. svibnja 2007. solemniziran po javnom bilježniku Denisu Krajcaru u Puli, u predmetu pod posl. brojem OV-9185/07 kao niti činjenicu da su stranke 25. svibnja 2012. zaključile Dodatak br. I Ugovoru o kreditu: 118-50-4118907 te 29. siječnja 2016. zaključile dodatak ugovoru o kreditu broj KONV-01/2016 kojim je provedena konverzija kredita ugovorenog u kunama s valutnom klauzulom u CHF u kunski kredit s valutnom klauzulom u EUR. Kako je tužiteljica sudužnik, a ne korisnik kredita tuženik ističe prigovor nedostatka aktivne legitimacije u dijelu koji se odnosi na isplatu.

2.1. Tuženik u bitnom ističe kako se tužiteljica ne može pozivati na presude donesene u postupku kolektivne zaštite jer da u tom postupku sudovi nisu utvrđivali one činjenice koje su važne za donošenje odluke u pojedinačnim sporovima odnosno one činjenice o kojima ovisi utvrđenje ništetnosti spornih ugovornih odredbi te potom eventualna osnovanost tužbenog zahtjeva na isplatu u ovom postupku. Tuženik smatra da je na tužiteljici teret dokaza da su u konkretnom slučaju sporne ugovorne odredbe ništetne.

2.2. U odnosu na valutnu klauzulu tuženik ističe da je ona sadržana u čl. 1. i 7. Ugovora te da je kao takva jasna, uočljiva i razumljiva. Zatim da je tuženik tužiteljici obrazložio značaj valutne klauzule i posljedice povećanja tečaja, kao i posljedice i rizici vezivanja kredita za valutu CHF, na te okolnosti predložio je saslušanje svjedoka Nikodema Flega.

2.3. Nadalje, u odnosu na ugovornu odredbu o kamatnoj stopi tuženik ističe da je ona gramatički jasna, razumljiva i uočljiva, odnosno da nema ništa dvojbeno ili sporno u pojmu "promjenjiva, u skladu s Odlukom o kamatnim stopama Kreditora). Tuženik da je tužiteljici objasnio posljedice ugovaranja promjenjive kamatne stope. Kamatna stopa da se određuje u zavisnosti od tekućih tržišnih prilika, cijene novaca i kapitala na domaćem i inozemnim tržištima.

2.4. Za tuženika je notorno da potrošači koji su proveli konverziju ne mogu osnovano tražiti nikakvu isplatu glede uplata s osnove promjene tečaja i valute ili promjene visine kamatne stope po osnovnom ugovoru kada su sve uplate sporazumno uračunate u konverziji prema uvjetima za kredit u EUR.

2.5. Tuženik je istaknuo prigovor zastare potraživanja.

2.6. Slijedom svega navedenog, tuženik predlaže naslovnom sudu da odbije tužbeni zahtjev tužiteljice kao neosnovan te da joj naloži da naknadi tuženiku troškove ovoga postupka.

2.7. Tuženik se usprotivio preinaci tužbenog zahtjeva učinjenoj podneskom od 21. kolovoza 2026. (predan sudu 22. kolovoza 2026.)

3. U tijeku postupka pročitani su Ugovor o kreditu, Dodatak I i KONV-01/2016 ugovoru o kreditu, otplatni plan, evidencija uplata po kreditu, provedeno je financijsko vještačenje, pročitani nalaz i mišljenje vještaka, te je saslušana tužiteljica.

4. Analizom i ocjenom provedenih dokaza utvrđeno je da je dio osnovnog tužbenog zahtjeva tužitelja – deklaratorni dio - za utvrđenje ništetnosti ugovornih odredbi koje se odnose na promjenjivu kamatu i valutnu klauzulu osnovan, kao dio eventualno kumuliranog zahtjeva – kondemnatorni dio - za isplatom iznosa od 3.136,56 EUR na ime zatezne kamate obračunate na preplatu po osnovu ništetnih odredbi valutne klauzule i promjenu kamatne stope od plaćanja do 30. rujna 2015. (uglavničeno 22. kolovoza 2026.) dok je zahtjev za isplatom - kondemnatorni dio - sadržan u osnovnom tužbenom zahtjevu neosnovan kao što nije osnovan ni zahtjev za isplatom zatezne kamate na uglavničenu zateznu kamatu od podnošenja tužbe do 19. kolovoza 2026. Nadalje neosnovanim su utvrđeni i zahtjevi tužiteljice za utvrđenje da je Dodatak br. I. Ugovoru o kreditu br. 118-50-4118907 kojeg su sklopili tužiteljica kao korisnik kredita i tuženik kao kreditor dana 25.05.2012. godine nepostojeći, odnosno da nije nastao i da je bez pravnog učinka, kao i podredni zahtjev kojim tužiteljica traži utvrđenje ništetnim Dodatka br. I. Ugovoru o kreditu br. 118-50-4118907 kojeg su sklopili tužiteljica kao korisnik kredita i tuženik kao kreditor dana 25.05.2012. godine. Zatim je neosnovanim utvrđen i zahtjev za utvrđenje da je Dodatak broj KONV-01/2016 Ugovoru o kreditu br. 118-50-4118907 kojeg su sklopili tužiteljica kao korisnik kredita i tuženik kao kreditor dana 29.01.2016. godine nepostojeći, odnosno da nije nastao i da je bez pravnog učinka, podredno utvrđenje da je ništetan Dodatak broj KONV-01/2016 Ugovoru o kreditu br. 118-50-4118907 kojeg su sklopili tužiteljica kao korisnik kredita i tuženik kao kreditor zaključili dana 29.01.2016. godine. Neosnovanim je utvrđen i dio zahtjeva za isplatom razlike u glavnici nastale konverzijom po kojoj osnovi tužiteljica potražuje isplatu iznosa od 4.596,12 EUR te 1.496,66 EUR na ime utvrđenog manjka zajedno sa zateznim kamatama tekućim od 1. listopada 2015. do isplate.

5. Predmet spora je osnovni zahtjev tužiteljice, najprije za utvrđenje ništetnim odredbi Ugovor o kreditu: 118-50-4118907 od 21. svibnja 2007. koji je 22. svibnja 2007. solemniziran po javnom bilježniku Denisu Krajcaru u Puli, u predmetu pod posl. brojem OV-9185/07 između bivšeg supruga tužiteljice i tuženika, kojeg je tužiteljica potpisala kao sudužnik, kojim je ugovorena redovna kamatna stopa koja je tijekom postojanja obaveze po tom ugovoru o kreditu promjenljiva u skladu s jednostranom odlukom tuženika i drugim internim aktima tuženika, te kojima je ugovorena valutna klauzula uz koju je vezana glavnica švicarski franak, zatim zahtjev za isplatu iznosa od 5.866,48 EUR na ime preplate s osnova preplaćenog tečaja i 1.300,76 EUR na ime preplate s osnova preplaćene kamate sa zateznim kamatama koje teku od plaćanja svakog pojedinog iznosa do isplate. Eventualno kumulirani zahtjev glasi na isplatu iznosa 3.136,56 EUR zajedno sa zateznom kamatom tekućom od podnošenja tužbe 1. listopada 2015. do isplate, a odnosi se na zateznu kamatu obračunatu na svaki pojedinačni iznos preplate s osnova promjene tečaja i kamate. Osim navedenog tužiteljica traži isplatu razlike u glavnici nastale konverzijom po kojoj osnovi tužiteljica potražuje isplatu iznosa od 4.596,12 EUR te 1.496,66 EUR na ime utvrđenog manjka zajedno sa zateznim kamatama tekućim od 1. listopada 2015. do isplate. Tužiteljica traži utvrđenje da nisu nastali ili podredno da su ništetni Dodatak br. I. Ugovoru o kreditu br. 118-50-4118907 i Dodatak broj KONV-01/2016 Ugovoru o kreditu br. 118-50-4118907.

6. Nesporno je među parničnim strankama da su suprug tužiteljice Darko Božac kao korisnik kredita, tužiteljica kao sudužnik i tuženik kao kreditor sklopili Ugovor o kreditu: 118-50-4118907 od 21. svibnja 2007., kojim je banka tužiteljici i

njezinom suprugu, kao korisniku kredita, odobrila kredit u kunskoj protuvrijednosti iznosa od 99.600,00 CHF (članak 1. Ugovora). Nadalje, nesporno je da su se tužiteljica i njezin suprug obvezali tuženiku platiti kredit u anuitetima u kunskoj protuvrijednosti na dan plaćanja obračunato po srednjem tečaju tečajne liste tuženika važeće na dan dospijeca, te ugovorenu kamatu koja je tijekom postojanja obveze po tom ugovoru promjenjiva, a koja na dan sklapanja ugovora iznosi 4,95 % godišnje. Rok otplate kredita bio je ugovoren na 360 mjeseci. Nadalje, nesporno je da su stranke sklopile valjani Dodatak br. I. Ugovoru o kreditu br. 118-50-4118907 i Dodatak broj KONV-01/2016 Ugovoru o kreditu br. 118-50-4118907 sve temeljem Zakona o izmjenama i dopunama Zakona o potrošačkom kreditiranju (Narodne novine, br. 102/2015) kojim je izvršena konverzija kredita u kredit uz valutnu klauzulu u EUR.

7. Među strankama je sporno jesu li odredbe predmetnog Ugovora o kreditu o jednostranoj promjeni kamatne stope i valutnoj klauzuli CHF ništetne i bez pravnog učinka za ugovorne strane, a vezano uz navedeno valja utvrditi i je li tužena obvezna (i u kojem iznosu) isplatiti tužitelju novčane iznose koje on potražuje imajući u vidu da je provedena konverzija i sklopljen Dodatak Ugovoru.

7.1. Sporna je i valjanost Dodatka br. I. Ugovoru o kreditu br. 118-50-4118907 i Dodatka broj KONV-01/2016 Ugovoru o kreditu br. 118-50-4118907.

8. Presudom Trgovačkog suda u Zagrebu poslovni broj P-1401/2012 od 4. srpnja 2013. odlučeno je o kolektivnoj tužbi tužitelja Potrošač – Hrvatski savez udruga za zaštitu potrošača („Udruga potrošač“) protiv više tuženika (Zagrebačka banka d.d. i dr.) te je utvrđeno da je, između ostalih banaka i tuženik, u razdoblju od 1. siječnja 2004. do 31. prosinca 2008. povrijedio kolektivne interese i prava potrošača kao korisnika kredita, zaključujući ugovore o kreditima, koristeći u istima ništetne i nepoštene ugovorne odredbe, na način da je ugovorena valutna klauzula uz koju je vezana glavnica za švicarski franak, a da prije zaključenja i u vrijeme zaključenja tih ugovora tuženik kao trgovac nije potrošače u cijelosti informirao o svim parametrima bitnim za donošenje valjane odluke utemeljene na potpunoj obavijesti, a tijekom pregovora i u svezi zaključenja predmetnih ugovora o kreditu, što imalo za posljedicu neravnotežu u pravima i obvezama ugovornih strana, čime je postupio suprotno odredbama tada važećeg Zakona o zaštiti potrošača ("Narodne novine", broj: 96/03, dalje u tekstu: ZZP/03) u razdoblju od 1. siječnja 2004. do 6. kolovoza 2007. i to čl. 81., 82. i 90. tog Zakona, a od 7. kolovoza 2007. do 31. prosinca 2008., protivno odredbama tada važećeg Zakona o zaštiti potrošača ("Narodne novine", broj: 79/07, 125/07, 75/09, 79/09, 89/09, 133/09, dalje u tekstu: ZZP/07), i to čl. 96. i 97. toga Zakona, te suprotno odredbama Zakona o obveznim odnosima te da je u razdoblju od 10. rujna 2003. do 31. prosinca 2008., a koja povreda traje i nadalje, povrijedio kolektivne interese i prava potrošača, korisnika kredita zaključujući ugovore o kreditima, te koristeći u istima ništetne i nepoštene ugovorne odredbe, na način da je ugovorena redovna kamatna stopa koja je tijekom postojanja obveze po ugovorima o kreditima promjenjiva u skladu s jednostranom odlukom i drugim internim aktima banke (tuženika), a da prije zaključenja i u vrijeme zaključenja ugovora nije s korisnicima kreditnih usluga kao potrošačima pojedinačno pregovarao i ugovorom utvrdio egzaktnu parametre i metodu izračuna tih parametara koji utječu na odluku o promjeni stope ugovorene kamate, a što je imalo za posljedicu neravnotežu u pravima i obvezama ugovornih strana utemeljenoj na jednostranom povećanju kamatnih stopa, a sve na štetu potrošača, čime je postupio suprotno

odredbama tada važećeg Zakona o zaštiti potrošača ("Narodne novine", broj: 96/03) u razdoblju od 10. rujna 2003. do 6. kolovoza 2007. i to čl. 81., 82. i 90. toga Zakona, a od 7. kolovoza 2007. do 31. prosinca 2008., protivno odredbama tada važećeg Zakona o zaštiti potrošača ("Narodne novine", broj: 79/07, 125/07, 75/09, 79/09, 89/09, 133/09), i to čl. 96. i 97. tog Zakona te suprotno odredbama Zakona o obveznim odnosima.

8.1. Navedena je presuda, u odnosu na tuženika, u relevantnim dijelovima potvrđena presudama Visokog trgovačkog suda Republike Hrvatske poslovni broj PŽ-7129/2013-4 od 13. lipnja 2014. (u odnosu na promjenjivu kamatnu stopu) i poslovni broj PŽ-6632/2017-10 od 14. lipnja 2018. (u odnosu na valutnu klauzulu).

8.2. Kako je do sklapanja predmetnog Ugovora o kreditu između stranaka, a koji u članku 2. i 8. sadrži upravo spornu odredbu o jednostranoj izmjeni ugovorene kamatne stope od strane banke, a u članku 1. i 7. odredbu o valutnoj klauzuli kojom se vrijednost kune veže za tečaj švicarskog franka, došlo upravo u relevantnom periodu obuhvaćenom spomenutim odlukama u postupku pokrenutom radi zaštite kolektivnih interesa, tužiteljica se pravilno pozvala na pravna utvrđenja spomenutih presuda.

8.3. U odnosu na navode tuženika da utvrđenja navedenih presuda nisu primjenjiva u konkretnom sporu, valja istaknuti da prema odredbi čl. 502.a st. 1. ZPP udruge, tijela, ustanove ili druge organizacije koje su osnovane u skladu sa zakonom, koje se u sklopu svoje registrirane ili propisom određene djelatnosti bave zaštitom zakonom utvrđenih kolektivnih interesa i prava građana mogu, kad je takvo ovlaštenje posebnim zakonom izrijeком predviđeno i uz uvjete predviđene tim zakonom, podnijeti tužbu (tužba za zaštitu kolektivnih interesa i prava) protiv fizičke ili pravne osobe koja obavljanjem određenih djelatnosti ili općenito radom, postupanjem, uključujući i propuštanjem, teže povrjeđuje ili ozbiljno ugrožava takve kolektivne interese i prava. Odredbom čl. 502.b ZPP propisan je sadržaj tužbe iz čl. 502.a ZPP, dok je čl. 502.c ZPP propisan učinak presude donesene po tužbi za zaštitu kolektivnih interesa i prava na način da se fizičke i pravne osobe mogu u posebnim parnicama za naknadu štete pozvati na pravno utvrđenje iz presude kojom će biti prihvaćeni zahtjevi iz tužbe iz čl. 502.a st. 1. ZPP, da su određenim postupanjem, uključujući i propuštanje tuženika, povrijeđeni ili ugroženi zakonom zaštićeni kolektivni interesi i prava osoba koje je tužitelj ovlašten štiti. U tom će slučaju sud biti vezan za ta utvrđenja u parnici u kojoj će se ta osoba na njih pozvati. Naime, Zakonom o izmjenama i dopunama Zakona o parničnom postupku iz 2019. (Narodne novine broj 70/19) u odredbi članka 502.c dodano je da se mogu isticati, pored zahtjeva za naknadu štete i zahtjevi za isplatu, kakav je i ovaj, stoga navedena odredba niti na koji način ne derogira primjenu mjerodavnih odredaba Zakona o obveznim odnosima.

8.4. Odredbom čl. 118. Zakona o zaštiti potrošača ("Narodne novine" broj: 41/14, 110/15 i 14/19 – dalje u tekstu: ZZP/14) propisano je da odluka suda donesena u postupku za zaštitu kolektivnih interesa potrošača iz čl. 106. st. 1. tog Zakona u smislu postojanja povrede propisa zaštite potrošača obvezuje ostale sudove u postupku koji potrošač osobno pokrene radi naknade štete koja mu je uzrokovana postupanjem tuženika. Sadržajno jednaka odredba sadržana je i u čl. 138.a ZPP/07.

8.5. Dakle, u pojedinačnim postupcima radi utvrđenja ništetnosti odredaba ugovora o kreditu s valutnom klauzulom u švicarskim francima i promjenjivom kamatnom stopom koju su jednostrano mijenjali kreditori nije potrebno ponovno utvrđivati jesu li sporne odredbe ugovora o kreditu ništetne s obzirom na to da postoji

(na temelju citiranih čl. 502.c ZPP i 118. ZZP/14) vezanost sudova za postojanje povrede propisa zaštite potrošača iz čl. 106. st. 1. ZZP/14, a slijedom toga i obveza primjene već utvrđene ništetnosti u kolektivnom sporu. Ne može postojati utvrđena ništetnost i nepoštenost pojedinih odredbi potrošačkog ugovora u kolektivnom sporu, a da istodobno ne postoji ništetnost i nepoštenost takvih odredbi u pojedinačnom sporu u odnosu na istovrsni ugovor (tako i u Rev-3142/2018-2 od 19. ožujka 2019.).

8.6. Stoga, kako je u presudi donesenoj u kolektivnom sporu utvrđeno da je tuženik povrijedio kolektivne interese i prava korisnika kredita kao potrošača, sklapajući ugovore o kreditima koristeći u njima ništetne i nepoštene odredbe o promjeni kamatne stope i valutnoj klauzuli, o tome, po ocjeni ovoga suda, nije bilo potrebno provoditi dokazni postupak u ovom individualnom sporu, već su navedene odredbe o promjenjivoj kamatnoj stopi i valutnoj klauzuli u CHF, cijeneći pravna utvrđenja iz postupka kolektivne zaštite na koja se tužitelj pozvao, slijedom svega obrazloženog, utvrđene ništetnima.

8.7. Pritom valja napomenuti da tuženik u individualnom sporu, poput ovoga, može predlagati izvođenje određenih dokaza s ciljem dokazivanja da suprotna strana nije potrošač odnosno da je tijekom pregovara prije sklapanja predmetnog ugovora o kreditu sa strankama pregovarao odnosno da su bile informirane o svim bitnim značajkama i parametrima promjene kamatne stope odnosno djelovanja i posljedica ugovorene valutne klauzule. U ovom postupku tuženik je na te okolnosti predložio saslušati svjedoka Nikodema Flega no od tog je dokaznog prijedloga odustao na ročištu 5. studenog 2024. Na okolnosti vršenja uplata određeno je bilo saslušati svjedoka Darka Bošca no on se nije odazvao, a tužiteljica je od tog dokaznog prijedloga odustala na ročištu 10. lipnja 2025. Sud je stoga u ovoj pravnoj stvari saslušao tužiteljicu.

8.8. Iz iskaza tužiteljice utvrđeno je da je predmetni kredit podigla zajedno sa sada bivšim suprugom, dok su još bili u braku za potrebe kupnje zemljišta u Valturi na kojem su trebali sagraditi kuću. Sve da su to realizirali u dogovoru s njezinim roditeljima no u međuvremenu da se njezin otac razbolio i zbog toga da su odustali od izgradnje kuće. Što se tiče otplate predmetnog kredita po kojem je ona bila sudužnik, tvrdi da se sa suprugom dogovorila obzirom na činjenicu da je ona tada imala otvoren račun kod tuženika, da se njoj s plaće trajnim nalogom "skida" rata za taj kredit. Ona da je u to vrijeme bila zaposlena u Mercatoru, potom u Transcomu i sjeća se da joj je početna rata bila 2.300,00 kn te da su ona i suprug, sukladno njihovom dogovoru od njezine plaće plaćali ratu kredita dok je suprug podmirivao režijske i ostale troškove. Suprug i ona razveli su se 2011. ili 2012. godine, a ona je nastavila samostalno otplaćivati rate kredita, s time da je u međuvremenu bila promijenila banku, odnosno više nije primala plaću kod tuženika pa je uplate po tom kreditu vršila osobno na šalteru banke. Na kredit u CHF odlučila se zbog toga što su joj u banci rekli da je to najpovoljniji kredit, obzirom na visinu njene plaće. Rata kredita rasla je značajnije pa je tako sa početnih 2.300,00 kn narasla na 3.500,00 kn, taj je iznos otežano plaćala, radila dva posla da bi to mogla podmiriti, u jednom trenutku skoro su bili ostali bez stana, pa se zbog toga odlučila na reprogram kredita kojeg otplaćuje i danas. U međuvremenu 2015. godine sklopila je Ugovor o konverziji, a tek potom 2018. novi ugovor o kreditu koji je bio u kunama i kojim je zatvorila predmetni kredit. Razumjela je valutnu klauzulu i promjenjivu kamatu te računala s tim da bi anuitet kredita mogao neznatno porasti u odnosu na početni, ali nije mislila da bi mogao značajnije rasti odnosno da bi mogla biti dovedena u situaciju da ne može plaćati ratu kredita. Njezin bivši suprug Darko Božac nije pokrenuo parnicu protiv tuženika radi utvrđenja ništetnosti ugovornih odredbi i isplate već je to učinila

ona jer je samo ona vršila te uplate. Tvrdi da je kao laik razumjela da je kamata promjenjiva ali nije znala niti su joj u banci objasnili koji su parametri temeljem kojih će banka mijenjati kamatnu stopu. Ne spori da je na kućnu adresu zaprimala dopise kojima su ju obavještavali o porastu anuiteta nakon čega da je odlazila u banku pitati što se događa jer je rata rasla iz mjeseca u mjesec, a to da ju je plašilo. U banci da joj nisu nudili kredit u drugim valutama već samo u CHF, a njoj je taj kredit i anuitet tada odgovarao. Nije mogla utjecati na sadržaj ugovora, u banci su joj bili unaprijed pripremili ugovor, a od nje tražili samo da dostavi dokumentaciju. Smatra da nije namirena konverzijom. Ovo je bio njezin prvi kredit u životu. Ugovor o kreditu pročitala je u cijelosti i nije imala nejasnoća prilikom potpisivanja ugovora, osim što je pitala za kamatu za koju su joj objasnili da može neznatno rasti. Pročitala je Opće uvjete, bilo joj je bitno da može plaćati ratu. Nije znala za odredbu čl. 9. Ugovora u kojoj je pisalo da na pisani zahtjev može izvršiti konverziju obveze iz CHF u EUR, a to da joj nisu rekli niti kad je odlazila banku. Zaprimila je izračun konverzije i prihvatila ga jer je morala, u tom trenutku nije imala drugog "izlaza".

8.9. Sud je iskaz tužiteljice prihvatio u cijelosti kao istinit i vjerodostojan jer je iskazivala logično i životno uvjerljivo, u suglasju s materijalnim dokazima iz spisa, a ni tuženik nije njezin iskaz osporio.

9. Prema članku 3. stavak 1. točka 1. ZZP potrošač je svaka fizička osoba koja sklapa pravni posao ili djeluje na tržištu, u svrhe koje nisu namijenjene njegovoj poslovnoj djelatnosti niti obavljanju djelatnosti slobodnog zanimanja. Sukladno navedenoj zakonskoj odredbi, za status potrošača moraju biti kumulativno ispunjena dva uvjeta: 1. da se radi o fizičkoj osobi i 2. da ona sklapa pravni posao ili djeluje na tržištu s ciljem koji nije u svrhu njene poslovne djelatnosti, već u osobne nekomercijalne svrhe.

9.1. Status potrošača se ne presumira, već je potrebno utvrditi da je fizička osoba za privatne svrhe sklopila ugovor, pri čemu je teret dokazivanja te činjenice na potrošaču. U tom smislu je donesen i zaključak Vrhovnog suda Republike Hrvatske broj Su IV-56/23 od 23. studenog 2023. u kojem se navodi da u parnicama radi utvrđenja ništetnosti odredaba ugovora o kreditu kojima je ugovorena valutna klauzula u CHF tužitelj treba dokazati svoj status potrošača u smislu članka 3. Zakona o zaštiti potrošača, a ako banka to osporava, onda je teret dokaza na banci da tužitelj taj status nema.

9.2. Na temelju iskaza tužiteljice koja je navela da je predmetni kredit zajedno sa suprugom podigla za kupnju zemljišta s ciljem izgradnje kuće, a što proizlazi i iz čl. 6. Ugovora o kreditu (stambeni kredit), sud je utvrdio da tužiteljica ima svojstvo potrošača.

9.3. Iz iskaza tužiteljice utvrđeno je da je ona prilikom sklapanja toga Ugovora o kreditu imala svojstvo potrošača jer je postupala kao fizička osoba te da je sredstva koje je ostvarila po toj osnovi utrošila namjenski za kupnju nekretnine.

9.4. Tuženik prema teretu dokaza nije dokazao suprotno.

9.5. Na temelju ranije predloženog iskaza tužiteljice (točka 8.8. obrazloženja), kojeg je sud ocijenio istinitim u cijelosti, utvrđeno je da on u predugovornoj fazi nije dobila potrebna objašnjenja o parametrima koji će utjecati na promjenu kamatne stope te djelovanju i mogućim posljedicama ugovaranja valutne klauzule te da joj je upravo kredit s valutnom klauzulom u CHF prikazan kao najpovoljniji, bez predloženja mogućih rizika ugovaranja valutne klauzule. Sve navedeno upućuje na zaključak da komunikacija tužiteljice s djelatnicima tuženika u predugovornoj fazi nema značaj pojedinačnog pregovaranja te da tužiteljica od strane tuženika nije dobila potrebne i

potpune obavijesti već samo načelne upute da se visina anuiteta kredita može mijenjati uslijed promjene tečaja i kamatne stope.

9.6. Dakle tuženik (na kojemu je teret dokazivanja o obaviještenosti potrošača) u ovoj pravnoj stvari nije dokazao da je tužiteljici kao potrošaču u predugovornoj fazi predočio informacije koje sadrže točne, nedvosmislene, jasne i razumljive kriterije na temelju kojih bi prosječni potrošač, koji ne raspolaže stručnim znanjem i kojem je institut valutne klauzule i promjene kamatne stope poznat samo načelno, mogao razumjeti i predvidjeti ekonomske posljedice koje za njega proizlaze iz takvog ugovaranja. Drugim riječima, predloženim dokazima tuženik nije dokazao postojanje okolnosti zbog kojih pravomoćne presude donesene u kolektivnom sporu ne bi bile primjenjive u konkretnom slučaju.

10. Nadalje, valja ukazati da su odredbe o promjeni kamatne stope i valutnoj klauzuli sadržane u spornom Ugovoru o kreditu sklopljenom između tužitelja i tuženika, suprotno navodima tuženika, sadržajno jednake odredbama standardnih ugovora o potrošačkom kreditu tuženika koji su predočeni i razmatrani u postupku kolektivne zaštite. Valja ukazati i da presudom donesenom u kolektivnom sporu nije određeno da je bitna namjena kredita za utvrđenje (ne)dopuštenosti pojedinih ugovornih uglavaka te u konačnici primjeni učinaka predmetne presude u ovakvom individualnom sporu.

11. Osim toga, nepoštenost odnosno ništetnost navedenih odredaba ugovora o kreditima sklopljenih u tom razdoblju utvrđena je iz razloga izostanka cjelovite informacije tuženika u pogledu valutne klauzule s obzirom na to da se radilo o švicarskom franku kao specifičnoj valuti, odnosno izostanka pojedinačnog pregovaranja te utvrđivanja egzaktnih parametara i metode izračuna tih parametara u pogledu promjenjive kamatne stope pa za ovaj spor nije ni odlučno pitanje zakonske dopuštenosti valutne klauzule (koja načelno jest dopuštena prema odredbi čl. 22. ZOO/05) i eventualnog postojanja objektivnih kriterija koji su utjecali na kretanje parametara uslijed kojih je došlo do povećanja kamatne stope u razdoblju otplate kredita.

11.1. Iako je volja ugovornih stranaka bila da kamatna stopa bude promjenjiva, ipak je predmetna odredba nepoštena u smislu mjerodavnih odredaba Zakona o zaštiti potrošača (čl. 81. i 82. ZZP/03 te čl. 96. i 97. ZZP/07), ne zbog ugovaranja same promjenjivosti, već zato što se o veličini te promjene nije pojedinačno pregovaralo niti su Ugovorom o kreditu utvrđeni egzaktni parametri i metoda izračuna tih parametara.

11.2. Ugovorna odredba kojom se promjena kamatne stope čini ovisnom o odluci banke je, u smislu čl. 84. ZZP/03 i čl. 99. ZZP/07, jasna i uočljiva, ali nije razumljiva, jer je jedini siguran element o kojem ovisi visina kamatne stope odluka banke, pri čemu u Ugovoru o kreditu nisu sadržani objektivni kriteriji, poput referentne stope koja se primjenjuje na početnu kamatnu stopu, niti precizan način utvrđivanja promjene kamatne stope. Takva ugovorna odredba, stoga, uzrokuje neravnotežu u pravima i obvezama ugovornih strana na štetu potrošača, jer dolazi do situacije da vjerovnik jednostrano određuje obvezu dužnika, koji promjenu ne može predvidjeti, a pravilnost promjene ne može niti provjeriti jer nema nikakvih egzaktnih kriterija.

11.3. Nije, dakle, nedopušteno ugovarati promjenjivost kamatne stope u ugovorima o kreditu, ali je nedopušteno potrošača ostaviti u neznanju koliko ta promjena može iznositi i kako (utjecajem kojih faktora) do nje dolazi, naime svaki porast kamatne stope uzrokuje povećano kreditno opterećenje tužiteljice kao

potrošača i time je prouzročena neravnoteža u pravima i obvezama ugovornih strana na štetu potrošača, čak i u slučaju da je povećanje kamatne stope bilo za tuženika tržišno opravdano, jer ni to ne eliminira utvrđenu neravnotežu na štetu tužiteljice.

11.4. Pritom, nije odlučna okolnost niti da visina kamatne stope tijekom otplatnog perioda nije prelazila najvišu zakonom dopuštenu kamatnu stopu, jer navedena okolnost ne može biti opravdanje za jednostrano mijenjanje kamatne stope od strane tuženika, bez precizno određenih uvjeta promjenjivosti i načina njihove primjene.

12. Glede valutne klauzule, nije sporno da je njezino ugovaranje dopušteno, jer navedeno proizlazi iz odredbe čl. 22. st. 1. ZOO/05. Međutim, odredbe o valutnoj klauzuli podliježu testu poštenosti (očito u smislu čl. 1. st. 2. Direktive Vijeća 93/13/EEZ od 5. travnja 1993. o nepoštenim uvjetima u potrošačkim ugovorima), s obzirom da je u kolektivnom sporu već pravomoćno utvrđena ništetnost odredbi o valutnoj klauzuli, čemu su nacionalni sudovi pravomoćno ocijenili da odredba o valutnoj klauzuli CHF podliježe testu poštenosti (u smislu čl. 4. st. 2. Direktive Vijeća 93/13/EEZ i relevantnih odredaba Zakona o zaštiti potrošača) i ocijenili ju nepoštenom i ništetnom, a čime su sudovi u pojedinačnim postupcima (kakav je i ovaj) vezani.

12.1. U postupku kolektivne zaštite pravomoćno je utvrđeno da su ugovorne odredbe kojima se glavnica veže za valutu švicarski franak, u smislu čl. 84. ZZP/03 i čl. 99. ZZP/07, jasne i uočljive, ali nisu razumljive, jer potrošačima nisu objašnjeni razlozi niti kriteriji na temelju kojih bi prosječni potrošač, kao slabija i ranjivija strana, mogao predvidjeti ekonomske posljedice koje iz tih odredaba za njega proizlaze, dok je bankama bila poznata priroda i specifičnost valute švicarski franak, njeno kretanje, kao i to da je uz tu valutu vezan poseban rizik (zbog činjenice da je švicarski franak valuta utočišta), a koji rizik u cijelosti preuzima potrošač. Takve ugovorne odredbe su stoga, uzrokovale neravnotežu u pravima i obvezama ugovornih strana na štetu potrošača, jer je neizvjestan i iznos glavnice kredita kojeg kao dužnik ima obvezu vratiti banci, i cijena, s obzirom da je i iznos kamate vezan uz valutu švicarski franak.

12.2. U konkretnom se slučaju, zapravo, radilo o istovremenom ugovaranju valutne klauzule s valutom švicarski franak i promjenjive kamatne stope, a slijedom toga i o povećanom riziku za tužiteljicu kao korisnika kredita i potrošača, koji rizik se ubrzo i pokazao, uslijed čega je došlo do značajnog povećanja iznosa anuiteta kredita u odnosu na početni. Razlozi i kriteriji za izmjenu (povećanje) kamatne stope ubuduće trebali su biti precizirani već u Ugovoru o kreditu ili u odlukama tuženika, tako da je ta odredba opravdano ocijenjena kao nerazumljiva pa time i nepoštena, kao i odredba o ugovaranju švicarskog franka kao valute za koju je vezana glavnica kredita uz obvezu korisnika kredita snositi cjelokupni rizik tečajne razlike, što je sve u skladu s pravom Europske unije u duhu kojega treba tumačiti sporna pitanja i iz ugovora sklopljenih prije službenog ulaska Republike Hrvatske u članstvo Europske unije, na što se Republika Hrvatska obvezala sklapanjem Sporazuma o stabilizaciji i pridruživanju koji se primjenjuje od 2005. pa su sudovi Republike Hrvatske obvezni tumačiti nacionalno pravo u duhu prava Europske unije i njene sveopće pravne stečevine (što uključuje i praksu suda Europske unije). Test poštenosti tih ugovornih odredaba proveden je već u kolektivnom sporu u kojemu je pravomoćno utvrđen nedostatak transparentnosti uslijed čega potrošači – korisnici kredita nisu mogli procijeniti potencijalno znatne gospodarske posljedice koje bi te odredbe imale za njihove financijske obveze, što znači da tuženik kao profesionalac – banka nije dao tužiteljici kao korisniku kredita sve potrebne informacije, uzimajući u obzir narav

predmeta ugovora i okolnost da sporne odredbe Ugovora o kreditu nisu bile ni jasne ni lako razumljive, što je, suprotno načelu savjesnosti i poštenja, uzrokovalo znatnu neravnotežu u pravima i obvezama ugovornih stranaka na štetu tužiteljice, kao potrošača pa se radi o ništetnim odredbama.

13. Slijedom svega navedenog, sud je prihvatio deklaratorni dio osnovnog tužbenog zahtjeva i odlučio kao u točki I podtočka I. izreke ove presude.

14. U postupku je proveden dokaz financijskim vještačenjem po stalnom sudskom vještaku Centru za financijska vještačenja d.o.o. Zagreb, po vještaku Petri Blašković koja je u svom nalazu dala sljedeće mišljenje:

Ad1) Pod pretpostavkom da se tijekom otplate kredita vezanog uz valutu CHF u razdoblju otplate nije mogla mijenjati kamatna stopa ni tečaj te uz pretpostavku prilagodbe početnog otplatnog plana na način da se od 01.01.2014.g. primjenjuje zakonska kamatna stopa od 3,23%:

Ukupan iznos preplata, uzevši u obzir rast anuiteta zbog rasta kamatne stope te rast tečaja u odnosu na tečaj koji je vrijedio na dan isplate kredita, u razdoblju otplate kredita do dana izračuna konverzije iznose 7.167,24 EUR, od kojeg iznosa je tužitelj preplatio na ime promjene kamatne stope iznos od 1.300,76 EUR te je preplatio zbog rasta tečaja iznad tečaja koji je vrijedio prilikom isplate kredita iznos od 5.866,48 EUR.

Ukupno je manje plaćen iznos od 74,16 EUR, od kojeg iznosa je zbog pada kamatne stope manje plaćen iznos od 65,38 EUR, a zbog pada tečaja za otplatu ispod tečaja na dan isplate kredita iznos od 8,78 EUR.

Slijedom navedenog, sveukupan iznos koji je više plaćen (zbroj više i manje plaćenog) za vrijeme otplate kredita, slijedom promjene kamatne stope i tečaja na više i niže u odnosu na tečaj koji je vrijedio prilikom isplate kredita, iznosi 7.093,08 EUR i to:

Ukupno više plaćenog zbog promjene kamatne stope u razdoblju od početka otplate kredita do dana izračuna konverzije iznosi ukupno 1.235,38 EUR,

Ukupno više plaćenog između tečaja za valutu CHF primijenjenog kod otplate i tečaja za valutu CHF na dan isplate kredita (iznosi su korigirani za iznos razlike sadržan u razlici obveza koje proizlaze iz promjena kamatnih stopa), uzevši u obzir i rast i pad tečaja u razdoblju od početka otplate kredita do dana izračuna konverzije iznosi ukupno 5.857,70 EUR.

Ad 2) Izračunom konverzije je utvrđena glavnica u iznosu 56.866,25 EUR što je u tom trenutku iznosilo 434.007,66 kn. Pod pretpostavkom da se tužitelju za vrijeme otplate kredita u CHF nije mogla mijenjati kamatna stopa ni tečaj u odnosu na početni tečaj i kamatnu stopu na štetu tužitelja preostala nedospjela glavnica tužitelja na dan 30.09.2015.g. bi prema prilagođenom početnom otplatnom planu bila manja za 4.596,12 EUR.

Prilikom izračuna konverzije tuženik je uzeo u obzir sve uplate tužitelja te je postupao u skladu s Zakonom o izmjeni i dopuni Zakona o potrošačkom kreditiranju čl.19. c., te priznao manjak tužitelja u iznosu 1.496,66 EUR.

Vještak napominje da utvrđenja ovog nalaza, iznosi ukupno iskazane preplate, u ovom nalazu u prethodnoj točki, za vrijeme otplate kredita u CHF pod pretpostavkom da se tužitelju nije mogla mijenjati kamatna stope i tečaj CHF, kao i iznosi utvrđene preostale glavnice za otplatu kredita u EUR kojim je po konverziji utvrđen manjak u uplatama temeljem simuliranog otplatnog plana za EUR, polaze od istih stvarnih uplata tužitelja za podmirenje obveze za anuitete u CHF uplatama u kn,

ali su različite pretpostavke tužitelja i tuženika, što predstavlja pravno pitanje u koje vještak ne ulazi.

Ad 3) Zatezne kamate na preplaćene mjesečne iznose, po osnovu rasta kamatne stope i rasta tečaja za otplatu iznad tečaja koji je vrijedio na dan isplate kredita, obračunate za razdoblje do dana izračuna konverzije dana 30.09.2015.g. iznose 3.136,56 EUR..

14.1. Svojim podneskom tuženik se očitovao na nalaz i mišljenje vještaka na način da nalaz i mišljenje osporava u cijelosti iz razloga što je među strankama sklopljen Dodatak ugovoru o kreditu kojim je izvršena konverzija. Osim toga ponavlja svoja stajališta iznesena tijekom postupka i odgovora na tužbu te citira sudsku praksu.

14.2. Sud prihvaća nalaz i mišljenje vještaka budući je sačinjen stručno i objektivno sukladno nalogu suda.

15. Nesporna je, među parničnim strankama, činjenica da je između istih sklopljen Dodatak br. I. Ugovoru o kreditu br. 118-50-4118907 i Dodatak broj KONV-01/2016 Ugovoru o kreditu br. 118-50-4118907.

15.1. Uvidom u navedeni Dodatak br. I. Ugovoru o kreditu br. 118-50-4118 utvrđeno je da je sklopljen 25. svibnja 2012. ta da su njime stranke ugovorile moratorij u trajanju od 12 mjeseci i to u razdoblju od 1. svibnja 2012. do 30. travnja 2013. Moratorij je bio ugovoren na nedospjelu glavnica kredita koja je na dan početka tjeka moratorija iznosila 92.162,67 CHF u kunsnoj protuvrijednosti. Moratorij je bio uključen u rok otplate kredita i korisnik kredita se obvezao platiti naknadu za korištenje moratorija u visini od 5,40% koja se obračunava na iznos nedospjele glavnice i pripisuje tom iznosu.

15.1. Za Dodatak broj KONV-01/2016 Ugovoru o kreditu br. 118-50-4118907 utvrđeno je da je isti sklopljen temeljem Zakona o izmjenama i dopunama Zakona o potrošačkom kreditiranju ("Narodne novine" 102/15.), a na temelju pisanog prihvata izračuna konverzije od strane korisnika kredita. Tim Dodatkom ugovoru o kreditu promijenjene su odredbe iz osnovnog ugovora i to valuta kredita, kamatna stopa i iznos preostalog neotplaćenog kredita. Neotplaćena glavnica kredita u CHF u skladu sa izračunom konverzije iz članka 3. Dodatka ugovoru iznosi 56.866,25 EUR. Kamatna stopa u trenutku zaključenja tog Dodatka ugovoru regulirana je odredbom čl. 7. Dodatka te je njime ugovorena fiksna kamata stopa u visini 5,25% godišnje.

16. Iz gore navedenog i nalaza i mišljenja vještaka proizlazi, da su stranke provele konverziju kredita u CHF na način propisan glavom IV.a (člancima 19.a do 19.i) Zakona o potrošačkom kreditiranju, koje su odredbe u navedeni zakon unesene Zakonom o izmjeni i dopunama Zakona o potrošačkom kreditiranju ("Narodne novine" 102/15).

17. ZID ZPK/15 je u odnosu na Zakon o zaštiti potrošača („Narodne novine“ broj: 41/14 i 110/15 – dalje u tekstu: ZzP/14) koji je bio na snazi u vrijeme stupanja na snagu ZID ZPK/15 i ZOO specijalni propis pa stoga njegove odredbe imaju prvenstvo pred odredbama ZzP/14 i ZOO te se tek u slučaju ako ZID ZPK/15 ne određuje drugačije primjenjuju odredbe ZzP/14, pa tako konkretno i odredba članka 49. koja uređuje pojam nepoštenih ugovornih odredbi, a u stavku 5. da se odredbe o nepoštenim odredbama ne primjenjuju na ugovorne odredbe kojima se u ugovor unose zakonske odredbe prisilne prirode, odnosno kojima se u ugovor unose odredbe i načela konvencija koje obvezuju Republiku Hrvatsku.

18. Imajući u vidu utvrđenja vještaka, te navedene odredbe ZPK i sadržaj potpisanog Dodatka ugovora o kreditu, proizlazi da su stranke sklapanjem Dodatka ugovoru o kreditu u cijelosti postupile sukladno odredbama glave IV.a ZPK, čime je došlo ne samo do promjene valute kredita iz CHF u EUR, već i do promjene kamatne stope, utvrđenja preostalog iznosa neotplaćene glavnice kredita u EUR, te utvrđenja preplate, kako to osnovano ističe tuženi. Ovako provedenom konverzijom tužitelj je, a kako to proizlazi i iz odredbe čl. 19.b ZPK doveden u položaj u kojem bi bio da je koristio kredit u EUR, obzirom na činjenicu pretvaranja glavnice kredita u EUR po tečaju na dan isplate kredita, na koju je i primijenjena kamatna stopa jednaka onoj koju je vjerovnik primjenjivao na kredite u EUR, te sukladno tome i utvrđenju novog otplatnog plana, sve sukladno čl. 19.c st. 1. toč. 1. – 3. ZPK. Osim navedenog se, kako to i proizlazi iz čl. 19.c st. 1. toč. 4. ZPK, svi uplaćeni iznosi pretvaraju u EUR po tečaju na dan uplate i istima se namiruju obroci, odnosno anuiteti u EUR utvrđeni po novom otplatnom planu, pri čemu se ne uzimaju u obzir samo uplate na ime naplaćenih zateznih kamata (dakle kamata nastalih kao posljedica zakašnjenja u otplati kredita, a ne i redovnih kamata), naknada i troškova.

19. Nadalje treba navesti da je tužiteljici kao što to i proizlazi iz Dodatka ugovora o kreditu, a sukladno čl. 19.e st. 1. ZPK, dostavljen izračun konverzije kredita s prijedlogom izmijenjenog ugovora o kreditu, da je tužiteljica ovaj izračun prihvatila, te slijedom toga i sklopila predmetni Dodatak ugovora o kreditu, a na što ista ničime nije bila obvezna, niti prinuđena, kako je to vidljivo i iz čl. 19.e st. 6. ZPK, prema kojem se, ako potrošač ne prihvati izračun konverzije kredita, otplata kredita nastavlja prema važećim ugovorenim uvjetima. Stoga da je tužiteljica ostala u ugovornom odnosu s tuženikom na način kako je to i prvobitno ugovoreno, u tom bi slučaju, po stavu ovoga suda, isti mogao potraživati zbog ništetnih odredbi o promjenjivoj kamati i valuti preplaćenu kamatu i valutu.

20. Svrha koju je zakonodavac ZID ZKP/15 namjeravao ostvariti i dijelom ostvario bila je trajni temelj za rješenje problema kredita u CHF, osigurati redovitu otplatu kreditnih zaduženja dužnika, u iznosu i pod uvjetima koji dužnika ne dovode u neravnopravan i dužnički ovisan položaj u odnosu na vjerovnika, pri tome se vodeći načelom kojim se osigurava ravnopravan, a nikako povoljniji položaj u odnosu na dužnike koji su ugovorili zaštitni mehanizam u valuti EUR. Ukazuje se da je konverzija provedena s retroaktivnim djelovanjem, što znači s djelovanjem od trenutka zaključenja ugovora i ona je potrošača stavila u poziciju u kojoj bi se on nalazio da je zaključio ugovor o kreditu s valutnom klauzulom u valuti EUR.

20.1. Nepoštene odredbe o jednostranoj promjeni stope ugovorne kamate i valutna klauzula u CHF-u iz predmetnog Ugovora o kreditu br. 118-50-4118907 od 21. svibnja 2007. nakon zaključenog Dodatka tom Ugovoru u skladu s odredbama ZID ZKP/15 ne obvezuju tužiteljicu, s obzirom na to da su te nepoštene ugovorne odredbe zamijenjene na način kao da je za svo ugovoreno vrijeme kredita isti bio ugovoren s valutnom klauzulom u EUR i uz promjenjivu kamatnu stopu za kredite s valutnom klauzulom u EUR, pa je u tom smislu ostvaren neobvezujući učinak nepoštene ugovorne odredbe u skladu s člankom 87. stavkom 1. ZZP/03.

21. Valja napomenuti da je ZID ZKP/15 bio predmetom ocjene suglasnosti s Ustavom RH pri čemu je Ustavni sud RH ZID ZKP/15 ocijenio usklađenim s Ustavom Republike Hrvatske i nije prihvatio prijedlog većeg broja predlagatelja fizičkih osoba

te osam kreditnih institucija za pokretanje postupka za ocjenu suglasnosti tog Zakona s Ustavom (odluka broj U-I-3685/2016 od 4. travnja 2017.). Ocjenjujući da, ZID ZPK/15 zadovoljava kriterije formalne i materijalne ustavnosti, Ustavni je sud posebno naglasio, da ZID ZPK/15 ima legitiman cilj, jer se njime povećava socijalna zaštita, sprječava se nastavljanje nepoštenih poslovnih prakse kreditnih institucija i produbljivanja dužničke krize, pri čemu je predmetna mjera u vidu konverzije ocijenjena razmjernom legitimnom cilju koji se želio postići zato što su propisane mjere bile prikladne i nužne, a nije postojala druga manje tegobna ili ograničavajuća mjera, s jedne strane, dok, s druge, njome nije nametnut ni prekomjeran teret kreditnim institucijama kao adresatima.

22. Pitanjem valjanosti sporazuma o konverziji sklopljenog temeljem ZID ZPK/15 bavio se i Vrhovni sud RH u predmetu Gos 1/2019. koji je u tom predmetu na postavljeno pravno pitanje: "Je li sporazum o konverziji sklopljen na osnovi Zakona o izmjeni i dopunama Zakona o potrošačkom kreditiranju ("Narodne novine" broj 102/15) nepostojeći ili ništetan u slučaju kada su ništetne odredbe osnovnog ugovora o kreditu o promjenjivoj kamatnoj stopi i valutnoj klauzuli", odgovorio da Sporazum o konverziji sklopljen na osnovi Zakona o izmjeni i dopunama Zakona o potrošačkom kreditiranju ("Narodne novine" broj 102/15) ima pravne učinke i valjan je u slučaju kada su ništetne odredbe osnovnog ugovora o kreditu o promjenjivoj kamatnoj stopi i valutnoj klauzuli. Pritom je VS RH ocijenio da je ZID ZPK/15 poseban zakon (lex specialis) u odnosu na opća pravila koja uređuju matično područje obveznog prava, odnosno Zakon o obveznim odnosima ("Narodne novine" broj 35/05, 41/08, 125/11, 78/15 i 29/18 - dalje: ZOO) slijedom čega ne mogu opća pravila ZOO o ništetnosti ili izostajanju pravnih učinaka u dijelu u kojem su u eventualnoj koliziji s režimom ZID ZPK o konverziji dovesti do ništetnosti ili nepostojanja sporazuma o konverziji.

23. U pogledu pravnih učinaka konverzije izvršene predmetnim Dodatkom Ugovoru o kreditu, prema motrištu ovog suda, sukladno odredbi članka 19.c stavka 1. ZID ZPK/15, konverzija kredita podrazumijeva konverziju radi promjene valute, odnosno valutne klauzule u kojoj je denominiran i da se provodi na način da se položaj potrošača s kreditom denominiranim u CHF izjednači s položajem u kojem bi bio da je koristio kredit denominiran u EUR, a položaj potrošača s kreditom denominiranim u kunama s valutnom klauzulom u CHF izjednači s položajem u kojem bi bio da je koristio kredit denominiran u kunama s valutnom klauzulom, što je inače načelo konverzije kredita u skladu s odredbom članka 19.b ZID ZPK/15. U konkretnom slučaju između stranaka nije bilo sporno da je predmetni Dodatak ugovoru o kreditu sačinjen u skladu s odredbama ZID ZPK/15 koji predstavlja kogentnu (prisilnu) pravnu normu, zbog čega se ne primjenjuje odredba čl. 49. St.5. Zakona o zaštiti potrošača (Narodne novine broj 41/14, 110/15, 14/2019 i 19/2022 – dalje: ZZP/14), koji je u vrijeme sklapanja dodatka bio na snazi, pa kako se radi o propisu koji je prošao test ocjene ustavnosti njegovih odredbi, koje je unaprijed odredio zakonodavac a ne tuženik, to njegove odredbe obvezuju stranke jer nemaju elemenata koji bi im davali obilježje nepoštenosti i imali za posljedicu njegovu ništetnost.

23.1. To znači da je izvršena konverzija imala svrhu ne samo na promjenu valute već i na otklanjanje posljedica ništetne odredbe o promjenjivoj kamatnoj stopi i načinu njezine zamjene kao nepoštenih odredbi novom ugovornom odredbom koja nema elemente nepoštenosti.

24. Sklapanjem Dodatka ugovoru o kreditu na temelju odredbi ZID ZPK stranke su iznova, i to počevši od dana sklapanja ugovora o kreditu, uredile svoje odnose u pogledu valute obveze i promjenjivosti kamatne stope. Tuženica je na temelju kogentnih odredbi čl. 19.c ZID ZPK/15 u izračun konverzije uvrstila sve iznose koje je za vrijeme otplate kredita primila od tužiteljice, uključivo i razliku između stvarno naplaćenog anuiteta koji je obračunat prema promijenjenoj kamatnoj stopi i anuiteta koji bi bio obračunat da je primijenjena kamatna stopa jednaka kamatnoj stopi na kredite u valuti EUR, kao i sve iznose koje je primila uz primjenu valutne klauzule u CHF, uključivo i razliku između stvarno naplaćenog anuiteta koji je obračunat prema primijenjenom tečaju i tečaja koji je bio važeći na dan korištenja kredita, pa je očito da ta razlika koju tužitelj zahtijeva tužbom, nakon zaključenja Dodatka nije više u imovini tuženice bez pravne osnove, pa nisu ispunjene pretpostavke za povrat propisane čl. 1111. ZOO. Pri tome je od odlučnog značenja da je tužiteljica kao potrošač, u skladu s odredbom čl. 19.d ZID ZPK/15, informiran o posljedicama konverzije i da je, u skladu s odredbom čl. 19.e ZID ZPK/15, imao mogućnost izbora prihvatanja ili neprihvatanja konverzije.

25. Stoga iz svega navedenog proizlazi da potrošač, koji je sklopio dodatak Ugovoru o kreditu na temelju odredbi ZID ZPK, nakon sklapanja dodatka Ugovoru, po osnovi ništetnosti ugovornih odredbi o valutnoj klauzuli i promjeni kamatne stope više nema pravo na povrat više plaćenih iznosa, osim onih iznosa koji nisu bili predmet obračuna konverzije kredita u smislu čl. 19.c ZIDZPK (npr. zakonska zatezna kamata na razliku plaćenih pojedinih mjesečnih anuiteta). Ovakav stav izrazio je Vrhovni sud RH u svojim odlukama poslovni broj Rev-1359/2019-8 od 17. rujna 2024. i Rev-586/2019-14 od 21. prosinca 2022. te Rev-925/2023 od 8. travnja 2025.).

26. Vrhovni sud Republike Hrvatske je u odluci poslovnog broja Rev-457/2025 od 27. svibnja 2026. odgovorio na pitanje u odnosu na koje je tužitelju dopušteno izjavljivanje revizije na način da odgovor glasi:

"Potrošač korisnik kredita koji je na temelju ZID ZPK/15 ugovaranjem Aneksa Ugovoru o kreditu konvertirao kredit ugovoren s valutnom klauzulom u švicarskom franku i promjenjivom kamatnom stopom u kredit s valutnom klauzulom u EUR nema pravo na utvrđenje i isplatu iznosa preplaćenih na temelju ništetnih ugovornih odredaba iz temeljnog ugovora o kreditu s ništetnom promjenjivom kamatnom stopom i ništetnom valutnom klauzulom u CHF, ali ima pravo na zatezne kamate na preplaćene iznose temeljem nepoštenih i ništetnih odredbi Osnovnog ugovora o kreditu za razdoblje od dana sklapanja temeljnog ugovora kreditu pa do utvrđenog dana prestanka obveze izvršene konverzijom kredita (30. rujna 2015.) i to u punom iznosu bez oduzimanja od preplate utvrđene u konverziji."

27. Prihvaćajući u potpunosti citiranu odluku Vrhovnog suda Republike Hrvatske poslovnog broja Rev-457/2025 od 27. svibnja 2026. da potrošač koji je konvertirao kredit ima pravo na zatezne kamate na preplaćene iznose temeljem nepoštenih i ništetnih odredbi Osnovnog ugovora o kreditu za razdoblje od dana sklapanja temeljnog ugovora kreditu pa do utvrđenog dana prestanka obveze izvršene konverzijom kredita (30. rujna 2015.) i to u punom iznosu bez oduzimanja od preplate utvrđene u konverziji, sud je tužiteljici dosudio 3.136,56 EUR zajedno sa zateznom kamatom koja na taj iznos teče od 22. kolovoza 2026. do isplate. Iznos zateznih kamata koji pripada tužiteljici do dana izvršene konverzije, odnosno visinu

zatezne kamate sud je utvrdio financijskim vještačenjem. Vještak je obračunao zatezne kamate na svaki preplaćeni iznos po osnovu ništetnih odredbi o promjenjivoj kamati i valuti od dana uplate svakog pojedinog iznosa do dana sklapanja Dodatka ugovora. Iz nalaza i mišljenja vještaka je utvrđeno da one iznose 3.136,56 EUR.

27.1. Tužiteljici pripadaju na iznos 3.136,56 EUR zatezne kamate i to od 22. kolovoza 2026., jer je tek tada, nakon provedenog vještačenja, tužiteljica postavila zahtjev za njihovu isplatu. Naime, odredbom čl. 31. ZOO određeno je da na dospjele, a neisplaćene zatezne kamate ne teku zatezne kamate, osim kad je to određeno zakonom, a na iznos neisplaćenih kamata mogu se zahtijevati zatezne kamate samo od dana kada je sudu podnesen zahtjev za njihovu isplatu (čl. 31. st. 2. ZOO).

27.2. Zbog navedenog odlučeno je kao u točki I podtočka II. izreke ove presude.

28. Zbog naprijed navedenog valjalo je odbiti dio tužbenog zahtjeva kojim je tužiteljica potraživala od tuženika isplatu na ime razlike po osnovi preplate zbog ništetnih ugovornih odredbi o promjenjivoj kamati (1.300,76 EUR) i na ime razlike po osnovi preplate zbog ništetnih ugovornih odredbi o valuti (5.866,48 EUR), zajedno sa zateznom kamatom, kao i zahtjev za isplatom zatezne kamate na uglavničeni iznos dosuđene zatezne kamate počevši od 1. listopada 2015. do 21. kolovoza 2026. kao neosnovan.

28.2. Zbog navedenog odlučeno je kao u točki II, podtočka V., VI. i VIII. izreke ove presude.

29. Sklapanje Dodatka ovisilo je o volji tužiteljice budući da je njoj prema članku 19.e ZID ZPK/15 ostavljena mogućnost izbora prihvaćanja ili neprihvaćanja konverzije što znači da je tužiteljica pristala zamijeniti kredit s valutnom klauzulom u CHF u kredit s valutnom klauzulom u EUR. Ujedno je tužiteljica prihvatila izračun konverzije i utvrđeno stanje po tom kreditu odnosno manjak od 1.496,66 EUR koji iznos je bio jasno naveden u Dodatku što je tužiteljici omogućavalo da donese informiranu odluku o sklapanju Dodatka o konverziji i mogućnost informirano procijeniti hoće li prihvatiti ili odbiti ponudu banke za sklapanje predmetnog Dodatka. Kako je tužiteljica pristala na konverziju koja prema ZID ZPK/15 ima učinak *ex tunc* što omogućuje uspostavu činjeničnog i pravnog okvira u kojem bi se potrošač našao i bez postojanja nepoštenih i ništetnih ugovornih odredbi, to tužiteljica nema pravo na isplatu utvrđenog manjka kredita. Stoga je odbijen zahtjev za isplatom iznosa od 1.496,66 EUR i odlučeno kao u točki II, podtočka VII. izreke ove presude.

30. Tuženik se protivio preinaci tužbe koju je tužiteljica učinila podneskom od 21. kolovoza 2026. (predan sudu 22. kolovoza 2026.) nakon zaprimanja nalaza i mišljenja vještaka i nakon odluke VSRH u predmetu poslovni broj Rev-457/2025-21, no sud je istu dopustio pozivom na odredbu čl. 190. st. 3. Zakona o parničnom postupku („Narodne novine“, broj 53/91., 91/92., 112/99., 88/01., 117/03., 88/05., 2/07., 84/08., 96/08., 123/08., 57/11., 148/11., 25/13., 89/14. i 70/19. – dalje: ZPP) cijeneći da je to svrsishodno za konačno rješenje odnosa među strankama i čl. 191. st. 2. ZPP-a. Tužiteljica bez svoje krivnje nije mogla preinačiti tužbu do zaključenja prethodnog postupka, jer je ona za egzaktnu visinu svoje tražbine mogla saznati tek nakon provedenog dokaza vještačenjem i donošenja citirane odluke VSRH, zbog čega je sud unatoč protivljenju tuženika, temeljem čl. 190. st. 3. ZPP dopustio preinaku. Onemogućavanjem preinake tužbe u slučaju da se radi o povećanju tužbenog zahtjeva nakon nalaza vještaka, tužiteljica bi bila onemogućena u

ostvarivanju svog prava na pravično suđenje što je u suprotnosti s odredbama čl. 6. Europske konvencije za zaštitu ljudskih prava i temeljnih sloboda.

31. Razlika glavnice je posljedica konvertirane glavnice u skladu s odredbama ZID ZPK/15 u eurima u kunsjoj protuvrijednosti i glavnice kakva bi bila da se preostala CHF glavnica obračuna po početnom tečaju. Kako je navedena razlika glavnice posljedica sklapanja Dodatka ugovoru o kreditu između stranaka te kako tužiteljica nije dokazala da konverzija kredita zaključenjem Dodatka osnovnom ugovoru o kreditu nije izvršena u skladu s odredbama ZID ZPK/15, a iz stanja spisa se ne može zaključiti da postoje neki od razloga ništetnosti navedenog ugovora (jer sud pazi na ništetnost po službenoj dužnosti) tužiteljica nema pravo tražiti od tuženika da mu vrati i razlike u neotplaćenju i nedospjeloj glavnici.

31.1. Naime, sklapanje Dodatka ovisilo je o volji tužiteljice budući da je njoj prema članku 19.e ZID ZPK/15 ostavljena mogućnost izbora prihvatanja ili neprihvatanja konverzije što znači da je tužiteljica pristala zamijeniti kredit s valutnom klauzulom u CHF u kredit s valutnom klauzulom u EUR. Ujedno je tužiteljica prihvatila izračun konverzije i stanje glavnice kredita denominiranog u kunama s valutnom klauzulom u EUR koji iznos je bio jasno naveden u Dodatku što je tužiteljici omogućavalo da donese informiranu odluku o sklapanju Dodatka o konverziji i mogućnost informirano procijeniti hoće li prihvatiti ili odbiti ponudu banke za sklapanje predmetnog Dodatka. Kako je tužiteljica pristala na konverziju koja prema ZID ZPK/15 ima učinak *ex tunc* što omogućuje uspostavu činjeničnog i pravnog okvira u kojem bi se potrošač našao i bez postojanja nepoštenih i ništetnih ugovornih odredbi, to tužiteljica nema pravo na razliku glavnice kredita. Stoga je odbijen zahtjev za isplatom iznosa od 4.596,12 EUR i odlučeno kao u točki II, podtočka VII. izreke ove presude.

32. Sud nije prihvatio tvrdnje tuženika iznesene tijekom postupka da treba uzeti u obzir i negativne razlike. Prigovor tuženika da je sud trebao uzeti u obzir i razdoblja primjene nižeg tečaja (tzv. "negativne razlike") od početno ugovorenog, odnosno i negativne, a ne samo pozitivne razlike, nije osnovan. Naime, u situaciji kada vjerovnik samostalno potrošaču smanjuje anuitet zbog primjene nižeg tečaja od početno ugovorenog on time ne uzrokuje povredu interesa potrošača, niti je time narušena ravnoteža u njihovom ugovornom odnosu, da bi takvo smanjenje anuiteta zbog nižeg tečaja imalo za posljedicu ništetnost. Odredbe o vraćanju stečenog bez osnove (čl. 1111. do 1120. ZOO-a) ne predviđaju nikakva uzajamna vraćanja i to po prirodi stvari nije ni moguće jer nikakva imovina tuženika nije bez pravne osnove prešla u imovinu tužitelja.

33. Odredba čl. 14.1. Ugovora o kreditu koja glasi: „*U slučaju spora nadležan je sud u mjestu sjedišta Kreditora.*“ protivna je odredbi članka 53. Zakona o zaštiti potrošača ("Narodne novine" br. 19/22., 59/23.), te članka 3. Direktive Vijeća 93/13/EEZ od 5. travnja 1993. o nepoštenim uvjetima u potrošačkim ugovorima. Ugovorna odredba o kojoj se nije pojedinačno pregovaralo smatra se nepoštenom ako, suprotno načelu savjesnosti i poštenja, uzrokuje znatnu neravnotežu u pravima i obvezama ugovornih strana na štetu potrošača. Naime, odredba čl. 14.1. Ugovora o kreditu kojom je ugovorena mjesna nadležnost suda u mjestu sjedišta banke, predstavlja odredbu o kojoj stranke nisu međusobno pojedinačno pregovarale, na nju tužiteljica nije mogla utjecati, što je suprotno načelu savjesnosti i poštenja jer

uzrokuje znatnu neravnotežu u pravima i obvezama na štetu tužiteljice kao potrošača budući tužiteljica ima prebivalište u Puli.

33.1. Zbog navedenog prihvaćen je dio tužbenog zahtjeva tužiteljice i odlučeno kao u točki I izreke.

34. U odnosu na zahtjev tužiteljice za utvrđenje ništetnim Dodatka Ugovoru o kreditu ukazuje se da su prema odredbama ZID ZPK/15 banke, kao kreditne institucije, bile obvezne prema prisilnom propisu pozvati korisnike kredita i upoznati ih o izračunu konverzije, dok su potrošači imali mogućnost izbora, u ostavljenom im roku prihvatiti konverziju u kredite vezane uz EUR ili zadržati važeći stari kredit denominiran u CHF ili kredit denominiran u kunama s valutnom klauzulom u CHF. Pri tome se napominje da je Vrhovni sud Republike Hrvatske, odlučujući o prijedlogu za rješavanje pitanja važnog za jedinstvenu primjenu prava podnesenog od Općinskog suda u Pazinu, u predmetu poslovni broj: P-1413/2019 od 20. rujna 2019., odgovorio da sporazum o konverziji sklopljen na osnovi ZID ZPK/15 ima pravne učinke i valjan je u slučaju kada su ništetne odredbe osnovnog ugovora o kreditu o promjenjivoj kamatnoj stopi i valutnoj klauzuli, kako je to odlučeno rješenjem broj: Gos 1/2019-36 od 4. ožujka 2020., a na koje razloge se tužiteljica u tužbi i poziva. U ovome postupku tužiteljica nije dokazala da bi taj Dodatak bio nepostojeći ili ništetnost iz bilo kojih razloga, a nije niti dokazala ništetnost Dodatka ugovora iz razloga propisanih općim pravilom o ništetnosti iz članka 322. stavak 1. Zakona o obveznim odnosima („Narodne novine“, broj: 35/05., 41/08., 125/11., 78/15., 29/18., 126/21., 114/22., 156/22., 155/23., dalje: ZOO) slijedom čega je u navedenom dijelu tužbeni zahtjev odbijen kao neosnovan i odlučeno kao u točki II, alineja II. i IV. izreke ove presude.

34.1. Tužiteljica nije dokazala razloge zbog kojih bi Dodatak I kojim je ugovoren moratorij na isplatu predmetnog kredita bio nepostojeći ili ništetan odnosno nije dokazala ništetnost Dodatka ugovora iz razloga propisanih općim pravilom o ništetnosti iz članka 322. stavak 1. Zakona o obveznim odnosima („Narodne novine“, broj: 35/05., 41/08., 125/11., 78/15., 29/18., 126/21., 114/22., 156/22., 155/23., dalje: ZOO) slijedom čega je u navedenom dijelu tužbeni zahtjev odbijen kao neosnovan i odlučeno kao u točki II, alineja I. i III. izreke ove presude.

35. Tuženik je istaknuo prigovor zastare potraživanja tužitelja. Odredba čl. 214. u st. 1. do 3. ZOO propisuje da zastarom prestaje pravo zahtijevati ispunjene obveze, zastara nastupa kad protekne zakonom određeno vrijeme u kojem je vjerovnik mogao zahtijevati ispunjenje obveze. Članak 215. st. 1. ZOO-a propisuje da zastara počinje teći prvog dana poslije dana kad je vjerovnik imao pravo zahtijevati ispunjenje obveze, ako zakonom za pojedine slučajeve nije što drugo propisano dok čl. 241. ZOO-a propisuje da se zastara prekida podnošenjem tužbe i svakom drugom vjerovnikovom radnjom poduzetom protiv dužnika pred sudom ili drugim nadležnim tijelom radi utvrđivanja osiguranja ili ostvarenja tražbine. Čl. 245 st. 1. ZOO-a propisuje da nakon prekida zastare počinje teći iznova, a st. 3. istoga članka da kad je prekid zastare nastao podnošenjem tužbe ili pozivanjem u zaštitu ili isticanjem prijetoja tražbine u sporu, odnosno prijavljivanjem tražbine u nekom drugom postupku, zastara počinje teći iznova od dana kad je spor okončan ili završen na neki drugi način. Imajući u vidu gore navedene odredbe ZOO-a o zastari proizlazi da je podnošenjem kolektivne tužbe Trgovačkom sudu u Zagrebu u navedenom sporu za zaštitu kolektivnih prava prekinut tijek zastare, dok je pravomoćnim okončanjem spora pred Visokim trgovačkim sudom Republike Hrvatske donošenjem presude posl. br. PŽ-7129/13 dana 13. lipnja 2014. zastara počela teći ispočetka, a vrijeme prije

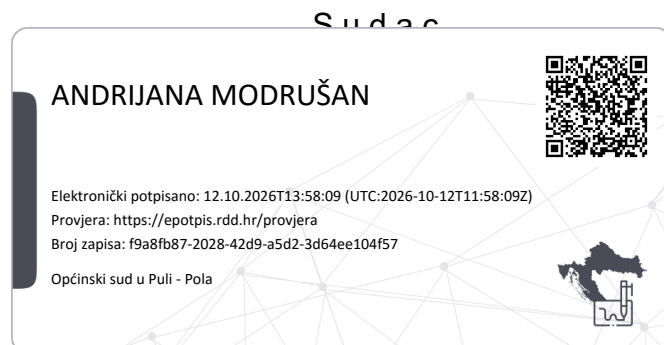
prekida ne uračunava se u tijek zastare. Dakle, kako je predmetna tužba podnesena 12. lipnja 2019., a zakon kod instituta stjecanja bez osnove ne predviđa posebni zastarni rok, uslijed čega se ima primijeniti čl. 225. ZOO-a kojim je propisano da tražbine zastarijevaju za pet godina ako zakonom nije određen neki drugi rok zastare, a presuda pred Visokim trgovačkim sudom Republike Hrvatske donesena je 13. lipnja 2014., stoga je razvidno da je predmetna tužba podnesena unutar zastarnog roka, uslijed čega je istaknuti prigovor tuženika neosnovan.

35.1. Vrhovni sud Republike Hrvatske je u odluci poslovni broj Rev-2245/17-2: "Prema shvaćanju revizijskog suda pokretanjem parničnog postupka za zaštitu kolektivnih interesa potrošača dolazi do prekida zastare na temelju čl. 241. ZOO te zastara individualnih restitucijskih zahtjeva počinje teći ispočetka tek od trenutka pravomoćnosti sudske odluke donesene u povodu te tužbe." Nadalje, Vrhovni sud Republike Hrvatske je objavio o pravno shvaćanje o pitanju zastare restitucijskih zahtjeva, usvojeno na sjednici građanskog odjela od 30. siječnja 2020. koje glasi: "Zastrani rok u slučaju restitucijskog zahtjeva prema kojem su ugovorne strane dužne vratiti jedna drugoj sve ono što su primile na temelju ništetnog ugovora, odnosno u slučaju zahtjeva iz čl. 323. st.1. ZOO kao posljedice utvrđenja ništetnosti ugovora, počinje teći od dana pravomoćnosti sudske odluke kojom je utvrđena ili na drugi način ustanovljena ništetnost ugovora."

36. Tužiteljica je sudužnik po kreditu u vezi kojeg je zaključen predmetni Ugovor kojeg je kao korisnik zaključio njezin bivši bračni drug, za potrebe bračne zajednice (kupnje nekretnine za izgradnju kuće). Prema odredbi članka 44. stavak 1. ObZ-a, za obveze koje je jedan bračni drug preuzeo radi namirenja tekućih potreba bračne i obiteljske zajednice, kao i za obveze koje su bračni drugovi preuzeli zajednički u vezi s bračnom stečevinom, odgovaraju oba bračna druga solidarno bračnom stečevinom i vlastitom imovinom. S obzirom na navedenu zakonsku odredbu, i činjenicu da je kredit zajednički uzet za potrebe bračne zajednice, i to bivši bračni drug tužiteljice kao korisnik kredita, a tužiteljica kao sudužnik i njihova obveza iz Ugovora je solidarna, to se ne može tužiteljici uskratiti aktivna legitimacija po pitanju ništetnosti ugovornih odredbi samo zbog toga što, strogo formalno, nije korisnik kredita.

37. Odluka o trošku temelji se na odredbi čl. 154. st. 4. ZPP koji propisuje da ako su stranke djelomično uspjele u parnici u približno jednakim dijelovima, sud može odrediti da svaka stranka snosi svoje troškove. U ovoj pravnoj stvari stranke su djelomično uspjele u parnici i to u približno jednakim dijelovima u pogledu osnovanosti i visine, pa je stoga odlučeno da svaka stranka snosi svoj parnični trošak pri čemu je uzeta u obzir činjenica da je tužitelj u ovom sporu zatražio pravnu zaštitu kao potrošač, a time kao slabija ugovorna stranka protiv tuženice (trgovca) kao jače stranke u njihovom međusobnom pravnom odnosu i to u pravnoj stvari gdje sudska praksa nije bila ujednačena.

U Puli 12. listopada 2026.

UPUTA O PRAVNOM LIJEKU:

Protiv ove presude dopuštena je žalba u roku od 15 dana od dana objave presude za uredno obaviještenu stranku, a od primitka ovjerenog prijepisa iste za stranku koja nije uredno obaviještena o ročištu za objavu presude. Žalba se podnosi ovom sudu pismeno u tri istovjetna primjerka, a o žalbi odlučuje nadležni županijski sud.

Dostaviti:

1. tužiteljici po pun.
2. tuženiku po pun.

Broj zapisa: **9-3088e-7c7c9**

Kontrolni broj: **0ec02-24386-0d4f3**

Ovaj dokument je u digitalnom obliku elektronički potpisan.

Vjerodostojnost dokumenta možete provjeriti na sljedećoj web adresi:

<https://e-komunikacija.pravosudje.hr/provjera-vjerodostojnosti>

unosom gore navedenog broja zapisa i kontrolnog broja dokumenta.

Provjeru možete napraviti i skeniranjem QR koda. Sustav će u oba slučaja prikazati izvornik ovog dokumenta.

Ukoliko je ovaj dokument identičan prikazanom izvorniku u digitalnom obliku, **Općinski sud u Puli - Pola** potvrđuje vjerodostojnost dokumenta.